

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Tractatvs II. De necessitate Dei in essendo. Deque eius independentià in
essendo ab omni non Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

TRACTATUS II. DE NECESSITATE

DEI IN ESSENDO. DEQVE EIVS
independentiâ in essendo ab omni
non Deo.

Acturus deinceps de attributis Dei in particulati, ab attributo necessitatis Dei in essendo incipio; quod vna sit exprimis passionibus metaphysicis essentia diuinæ. De quo proinde prima erit huius tractatus disputatio. Altera autem de independentiâ Dei in essendo ab omni non Deo; quæ eiusmodi necessitati immediatè est annexa.

DISPUTATIO III.

De necessitate Dei in essendo.

DE necessitate rerum in vniuersum egimus in Pharo Scient. disput. 11. cuius doctrina pro dicendis hic supponenda, aut etiam, quatenus opus fuerit, recolenda est.

QUESTIO I.

Virum Deus sit ens necessarium in essendo. Et qua ratione.

Suppono ex doctrinâ traditâ loco citato, necessitatem cuiusvis subiecti ad quemvis actum in connexionione ipsius subiecti cum ipso actu consistere formaliter. Tunc enim subiectum dicitur necessitatum ad actum, quando ita cum actu connexum, ac veluti colligatum est, vt non possit eo carere, seu sine ipso esse. Vnde necessitas subiecti ad actum, connexionione subiecti cum actu impotentiam ad contradictorium actus fert secum annexam. Hinc, esse subiectum necessitatum ad essendo, aliud non est, quàm, esse subiectum connexum cum actu essendi. In quod ipsum recidit, esse subiectum, siue ens necessarium in essendo. Et quoniam actus essendi duplex est iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 1. & 2. Alius essentialis, seu substantiuus nihilo differens ab identitate, qua vnumquodque dicitur esse quidpiam; idque vel essentialiter sibi, vel accidentaliter, latè hoc vocabulo usurpato. Alius existencialis, & adiectiuus nihilo differens ab existentia, qua vnumquodque dicitur esse, existere ve in naturâ rerum: bifariam potest dici subiectum, seu ens necessitatum ad essendo, seu necessarium in essendo. Primò in essendo quidpiam aut essentialiter ipsi, aut accidentaliter. Secundo in essendo in naturâ rerum, siue in existendo. Igitur, quod in præsentî quærimus, est, an Deus vtroque mo-

do sit necessarius in essendo, necessitatus ve ad essendo.

Propositio 1.

Deus ad essendo id, quod essentialiter est, omnino est necessitatus, atque adeo necessarius omnino in essendo id ipsum.

Est certissimum. Quia necessitas ista omnibus omnino entibus communis est. Ergo non potest non ea reperiri in omnium primo, & potissimo ente, scilicet Deo. Quod autem vnumquodque ens sit necessitatum omnino ad essendo id, quod essentialiter est, ex terminis est manifestissimum. Nam, cum sit vnicuique enti omnino necessaria sua essentia; quia nihil vnicuique enti est magis necessarium, quàm ipsamet sibi, vt est notissimum: omnino impossibile est, vt aliquod ens sine sua essentia, atque adeo sine se ipso sit; omninoque proinde cum sua essentia, atque adeo secum ipso est connexum. Quod ipsum est, vnumquodque ens necessitatum omnino esse ad essendo id, quod essentialiter est; atque adeo necessarium omnino esse in essendo id ipsum. Ob id propositiones prædicantes de quouis ente aut integram ipsius essentiam, aut partem eiusdem, (quæ omnes propterea de prædicato essentiali subiecto sunt iuxta dicta in Pharo Scient. loco citato, atque etiam disput. 17. quæst. 7.), æternæ, & prorsus necessariæ veritatis dicuntur: quia prorsus impossibile est, vt non conueniat cuius enti tota eius essentia cum omnibus partibus suis.

Est autem impossibile, vt non conueniat cuius enti tota eius essentia cum omnibus partibus suis dumtaxat intra statum quiditatum, ab existentia præscidentem, & eis necessarium: non item intra statum existencialem, qui omnibus entibus creatis contingens est; contingenterque subinde eis prout consideratis intra ipsum, cuncta conueniunt iuxta doctrinam traditam etiam in Pharo de huiusmodi entium statibus disput. 10. quæst. 1. In quo à cæteris omnibus entibus discriminatur Deus; cui etiam intra statum existencialem conuenit necessariò esse id, quod essentialiter est: eo quod & ipse status existencialis

lis est ipsi omnino necessarius, ut videbimus proposit. 3. In præsentem verò tantum agimus de necessitate, quam Deus habet essendi id, quod est essentialiter intra statum quiditativum præscindentem ab existentia. Quæ necessitas communis est cæteris entibus; tamen in Deo sit infinite maior, quam in illis, iuxta dicenda quæst. 2. Unde necessitas in essendo, de qua in præsentem propositione, non tam proprietas Dei est, quam passio communis.

Propositio 2.

5 Etiam est Deus necessitatus ad essendum id, quod accidentaliter, (latè accepto hoc vocabulo), siue attributaliter est, quando illud ita est ei necessarium, ut passio essentia ipsius seu propria, seu communis dicendum veniat iuxta vniuersalem doctrinam de passionibus essentialium traditam in Pharo Scient. disput. 17. quæst. 18.

Quia cum huiusmodi passionibus attributibus, siue attributis necessarijs, & consequenter etiam cum actibus essendi illa necessariam connexionem habet essentia metaphysica Dei (quem admodum & cætera essentia metaphysica cum suis passionibus) intra statum quiditativum ab existentia præscindentem, de quo etiam nunc sermo est. Quidquid sit de necessitate, qua essentia Dei, præ cæteris omnibus, intra statum etiam existentialem conveniunt sua passiones iuxta dicenda propositione 3. Itaque omnino necessitatus est Deus ad essendum intellectivus, volitivus, omnipotens, æternus, immensus, bonus, iustus, & cætera prædicata, siue attributa essentia ipsius metaphysicè, omninoque necessario annexa. Quorum alia, ut esse omnipotentem, æternum, immensum, infinitum, &c. passiones propriæ ipsius essentia Dei sunt. Alia verò, ut esse intellectivum, volitivum, bonum, iustum, &c. passiones communes etiam alijs essentia iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. disput. 17. quæst. 7. & 18. Quæ omnia tum ex ipsis terminis sunt manifesta; tum ex dictis insuper in eadem Pharo Scient. disput. 10. de prædicatis cuius essentia necessarijs intra statum quiditativum satis, superque constant.

6 Est tamen advertendum, attributorum Dei quædam esse necessaria ipsi absolute, ut esse bonum, infinitum, omnipotentem, æternum &c. Quædam verò ex suppositione extrinsecà contingente, quæ proinde absolute sunt contingentia, ut esse scientem veritates contingentes, esse dominum creaturarum, & alia huiusmodi. Eorum autem, quæ absolute sunt necessaria, ad quæ subinde Deus absolute necessitatus est, aliqua sunt, quæ neque involunt, neque supponunt quidpiam Deo extrinsecum, ut esse bonum, esse intellectivum, & similia. Alia sunt, quæ vel involunt aliquid extrinsecum, ut esse omnipotentem; (in quo conceptu involuntur possibilitas necessaria; & Deo extrinsecà creaturarum iuxta dicenda disp. 4.) vel supponunt aliquid extrinsecum, ut esse scientem ipsas creaturas possibiles quatenus tales: (qui conceptus eandem ipsarum possibilitatem supponit iuxta dicenda ibidem). Inter quæ attributa Deo absolute necessaria illud inter est, quod, quæ prioris generis sunt, æqua-

lem cum essentia diuina, seu potius eandem ipsius necessitatem habent re ipsa. Quæ verò sunt generis posterioris, non habent maiorem necessitatem, neque aliam ab eà, quam habet illud extrinsecum, quod vel involunt, vel supponunt, iuxta dicenda infra quæst. 2. Quippe necessitas priorum omnino est intrinsecà Deo, realiterque cum eius essentia identificata. Necessitas verò posteriorum aut est Deo semiextrinsecà, vel extrinsecà, atque adeò ab eius essentia distincta realiter; aut in denominatione consistit pendente ab extrinsecò, atque adeò non magis necessarià in suo esse, quam tale extrinsecum, iuxta dicenda loco citato.

Propositio 3.

Deus omnino est necessitatus ad existendum; atque adeò in essendo existentia- liter omnino necessarius est.

Hoc est proprium Dei attributum, nullatenus vlli alij enti conveniens. Quia cætera cuncta, præter Deum, contingenter existunt; atque adeò possunt non existere, ut alibi suo loco ostenditur; solus Deus nullatenus potest non existere; atque adeò omnino est necessitatus, seu necessarius in existendo. Id quod ex eo venit demonstrandum: quia Deus, cum sit causa prima à nullo alio tanquam à causà, atque adeò participatiuè accipit suam existentiam, ut accipiunt cætera entia, sed à se ipso, atque adeò essentialiter, seu per essentiam habet illam, prout supra disp. 1. quæst. 7. & 13. monstratum est. Hinc autem euidenter inferitur, Deum nullatenus habere potentiam ad non existendum, atque adeò omnino ad existendum necessitatum esse in eà duratione in qua existit. Quia, si Deus potentiam haberet ad non existendum in eà duratione, in qua existit, cum habeat etiam potentiam ad existendum, indifferens esset eius essentia ad existendum, & non existendum in tali duratione; atque ita non magis haberet à se, & per essentiam existere, quam non existere; causaque subinde indigeret sibi determinante, atque adeò conferente existentiam, ut illam potius, quam non existentiam, haberet, contra suppositionem factam, & demonstratam locis citatis. Deus igitur, dum existit, impotens est ad non existendum; atque adeò necessitatus ad existendum. Quod erat demonstrandum.

8 Quomodo autem Deus ab æterno, & in æternum, atque adeò in omni duratione, siue mensurà temporis sibi extrinsecà absque vllà potentia ad non existendum, atque adeò omnino necessario existat, inferius disp. 9. demonstrandum est.

9 Hinc fit, ut, quidquid Deus est necessario intra statum quiditativum præscindentem ab existentia, id ipsum etiam sit necessario intra statum existentialem formaliter prout existens in illo. In quo Deus differt ab entibus, quæ existunt contingenter; quibus intra statum existentialem, prout existentibusque formaliter contingenter conveniunt cuncta, quæ alijs ipsis sunt necessaria intra statum quiditativum: quatenus contingens illis est, esse ea, siue cum eis identificari, siue ea secum identificata habere in statu existentialem hoc ipso, quod talis status ipsis contingens est.

10 Ex quibus omnibus apparet, quomodo ne-

cessitas Dei ad essendum, quidquid est intra statum quiditativum, (quæ necessitas Dei quiditativa, loquendo vniuersè, dici potest iuxta dicta in Pharo Scient. disp. 10. quæst. 1. de prædicatis necessarijs intra huiusmodi statum), & necessitas Dei ad essendum in rerum natura, siue ad existendum, (quæ necessitas existentialis venit dicenda), certitudine planè demonstratiua certissimè sint. De quo nemo hæcenus dubitauit, semel supposita quiditate, & existentia Dei à se.

QVÆSTIO II.

Veram necessitas in essendo omnino intrinseca Deo, siue cum ipso identificata realiter tam quiditativa, quam existentialis omni alia necessitate extrinseca, distinctaque à Deo realiter maior sit. Et quanto maior.

11 Recentes aliqui, qui opinantur, necessitatem metaphysicam ex genere eorum conceptuum obiectiuorum esse, qui non suscipiunt magis, & minus, consequenter affirmant, Deum in sua existentia non magis necessarium esse, quam sunt creature possibile in sua possibilitate. Id quod etiam consequenter tenere debent omnes Doctores disput. 4. quæst. 2. referendi pro sententiâ statuente in Deo connexionem cum creaturis possibilibus eo ipso, quod asserunt, fore, vt Deus desineret existens esse casu, quod aliqua creatura desineret esse possibilis, De factoque multi eorum tenent, vt ibi videbimus. Nos vero, qui in Pharo Scient. disput. 11. quæst. 4. contra Auctores dictos statimus, non solum necessitatem moralem, & physicam, (de quibus dubitare non licet), sed etiam necessitatem metaphysicam ex genere eorum conceptuum esse, qui suscipiunt magis, & minus; atque ita vnam necessitatem metaphysicam sæpe esse maiorem alia; scilicet, quæ vna connectio metaphysica, in qua illa consistit, strictior, & firmitior alia est, vt euenit sæpe; consequenter asserimus.

Propositio I.

12 Necessitas omnino intrinseca, quam Deus habet in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter, infinitè maior est necessitate, quam habent cætera cuncta in essendo quiditatiuè, aut etiam in essendo existentialiter ex hypothesi, quod existant.

Probatur propositio primò. Quia, vt dicebamus loco citato, necessitas in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter perfectio quædam entium est; quibus hoc ipso, quod est bonum, habere esse, nequit non etiam bonum esse, habere illud necessariò, vt est notum. Vnde penes maiorem, aut minorem perfectionem eorum, maior, aut minor eorundem necessitas in habendo esse taxandæ est. Consequens enim est, vt quò perfectius esse vnum quodque ens habet, eò perfectiori modo, atque adeò magis necessariò illud habeat. Cùmque Deus ens sit infinitè perfectus, atque adeò infinitè perfectus esse habens tum quiditativum, tum existentiale, quam cæte-

ra cuncta. Consequitur, necessitatem, quam Deus habet in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter, infinitè maiorem esse necessitate, quam habent cætera cuncta in essendo quiditatiuè, aut etiam existentialiter ex hypothesi, quod existant.

Secundò probatur propositio. Quia eo ipso quod esse est perfectio, nequit non esse etiam perfectio necessitas essendi, vt est notum. Manifestè enim est bonum, non posse amittere bonum possessum, longèque melius, quam posse illud amittere, periculumque habere propterea illud perdendi: sicut bonum est, possidere bonum, longèque melius, quam eo carere; de quo plura suo loco. Cùmque omnis perfectio intrinseca Deo intra proprium genus adeò sit infinita, vt infinitè superet omnem perfectionem eiusdem generis realiter distinctam à Deo, vt apparebit ex generis inferiori disp. 14. & 16. necessariò consequitur, necessitatem Dei in essendo infinitè maiorem esse qualibet alia necessitate in essendo realiter distincta à Deo. Et quidem, semel posito, quod etiam necessitas metaphysica ex genere eorum prædicatorum sit, quæ suscipiunt magis, & minus, vt loco citato Phari probauimus; ex se apparet euidens, Deum magis necessarium esse in essendo necessitate metaphysica, quam quodlibet aliud. Quis enim dubitet, ens primum omnimodis habens esse à se, strictius, & firmitus sibi annexere tale esse, strictiorique iure sibi illud exigere, & vindicare, efficaciorque, & validiore vi illius negationem, à se propellere, & repudiare; atque ita magis necessarium esse in essendo, quam quodlibet aliud ens secundum cum aliqua dependentia à primo habens esse? Quod si Deus intorem habet necessitatem in essendo, quam quodlibet aliud, confestim sequitur, excessum hunc esse infinitum. Quia omnis excessus perfectionis, quo primum ens excedit secundum, infinitus est, prout videbimus disp. 14. & 16. citatis: & necessitas in essendo, vt diximus, perfectio quædam est manifestè.

Tertiò probatur. Quia tantum habet necessitatis aut quiditatis, aut existentia cuiusvis entis, quantum habet impossibilitatis contradictorium eius iuxta proposit. 14. statutam in Pharo Scient. disp. 11. quæst. 5. Sed contradictorium tum quiditatis, tum existentia Dei infinitè est impossibile contradictorio aut quiditatis, aut etiam existentia cuiusvis alterius entis. Ergo tam quiditas, quam existentia Dei infinitè magis est necessaria, quam quiditas cuiusvis alterius entis, aut etiam existentia eius ex hypothesi, quod existat. Maior ex terminis, & ex propositione citata satis est nota. Et consequentia legitima. Minor autem probatur. Quia ex contradictorio quiditatis, aut existentia Dei infinitè plures chymæ impossibiles sequerentur, quam ex contradictorio quiditatis, aut existentia cuiuslibet entis distincti à Deo. Quandoquidem, si Deus non esset id, quod quiditatiuè est, & consequenter non existeret, cætera cuncta tam, quæ possible modo sunt, quam quæ impossibilia, chymæ impossibiles essent; quia, si Deus deficeret, nullum omnino ens maneret possibile; cum tamen, deficiente quiditate, atque adeò etiam existentia cuiuslibet alterius entis, adhuc manerent possible infinita alia entia, quæ modo independenter ab illo possible sunt. Illud autem iure censetur infinitè impossibile, quod secum fert infinitè plures chymæ impossibiles: & consequenter infinitè magis

gis necessarium contradictorium eius. Concluditur igitur, Deum, cuius contradictorium fert secum infinite plures chymaras impossibiles, quam contradictorium cuiusvis alius entis, infinite magis necessarium esse, quam quoduis aliud ens.

Propositio 2.

15 Necessitas, quam Deus habet ad essendum quoduis attributum entitatiue à se indistinctum realiter quatenus tale, infinite maior est qualibet alia necessitate realiter distincta ab ipso.

Hæc propositio in præcedente includitur. Quia necessitas, de qua agit, necessitas quædam est intrinseca Deo in essendo quiditatiue, de qua ibi vniuersè. Vnde neque alia, neque maiore indiget probatione. Quod autem contra vtramque propositionem ex Aduersarijs potest opponi, ex dictis loco citato Phari Scient. manet dilutum.

16 Ex vtrâque autem infertur primò id, quod iam dictum est supra num. 6. attributa intrinseca Deo entitatiue sumpta, qua ratione ab omni extrinseco independentia sunt, infinite magis necessaria esse, quam semiextrinseca, & extrinseca. Atque adeò inter prædicata Dei necessaria, quæ eo ipso passiones essentia diuinæ seu propriæ, seu communes dicuntur, quædam, nempe adæquate intrinseca, infinite magis necessaria esse, quam alia, nimirum semiextrinseca, & extrinseca. Vnde consequenter fit, essentiam diuinam cum solis suis intrinsecis passionibus quoad entitatem sumptis esse connexam absolute, & intrinsecè: cum semiextrinsecis vero, & extrinsecis ex suppositione dumtaxat illius extrinsecæ veritatis, per quam complentur, sine constituuntur; atque adeò aut semiextrinsecè, aut extrinsecè iuxta vniuersalem doctrinam de vtriusque generis passionibus essentiarum traditam in Pharo Scient. disput. 17. quæst. 18. & disput. 22. quæst. 2. De quo iterum redibit sermo infra disput. 4. quæst. 2.

17 Secundò infertur, necessitatem, quam habent intra statum quiditatiuum tam conditionatum, quam absolutum, & intra statum existentialem conditionatum omnes veritates obiectiuæ indistinctæ à creaturis possibilibus, atque adeò distinctæ à Deo iuxta doctrinam stabilitam in Pharo Scient. disput. 16. infinite minorem esse necessitate intrinsecâ, quam Deus habet tum intra statum dictos, tum insuper intra existentialem absolutum iuxta dicta ibidem. Quoniam de huiusmodi imprimis veritatibus est sermo in propositionibus statutis.

18 Tertio infertur, idem dicendum esse potiori iure de necessitate, quam habent intra eodem status, excepto existentialem absoluto, omnes veritates obiectiuæ indistinctæ à chymaræ impossibilibus, atque adeò distinctæ à Deo iuxta doctrinam etiam statutam loco citato: nam titulo impossibilitatis longè imperfectus est statum quiditatiuum aut absolutum, aut conditionatum, tum existentialem conditionatum habent chymaræ, quam creaturæ possibiles, prout explicabimus inferius disput. 16. Ergo longè minorem necessitatem in eo esse habere censendæ sunt iuxta rationes supra factas pro priorè propositione.

19 Dices contra hæc illationem. Etiam si chymaræ ab intrinseco minorem necessitatem habeant, quam entia possibilis; à necessitate tamen eorum entium possibilium, quibus opponuntur, & à quorum oppositione suam impossibilitatem sortiuntur iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. disput. 11. quæst. 2. & 5. atque necessarias illas euadere quoad suam impossibilitatem, ac sunt talia entia quoad suum esse. Vnde chymaræ oppositæ Deo infinite necessaria euadent in suâ impossibilitate ab infinita necessitate Dei. Etenim, quam necessarium est impedimentum oppositum existentia, atque adeò & possibilitati chymaræ, tam necessaria erit huius non-existentia, atque adeò & impossibilitas existendi: siquidem pro solo casu ablationis talis impedimenti potest excogitari chymara potens existere. Sic, quam necessariò verus Deus existit, tam necessariò videtur non existere, atque adeò & esse impossibilis alter Deus chymaricus hoc ipso, quod verus Deus alteri chymarico opponitur quoad existentiam; impedimentoque subinde est, quominus ille existat, & possit existere. Respondeo tamen, chymaræ non maiorem necessitatem habere ab entibus possibilibus, quibus opponuntur, quam habent intrinsecè à se ipsis. Quia, cum talis oppositio fundetur tam in quiditate chymararum, quam in quiditate talium entium; eo quod omnis oppositio cuius extremorum oppositorum est semiextrinseca, vt pote includens in suo conceptu reali ambo extrema opposita, vt demonstratum est in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 3. & 4. non potest ex tali oppositione provenire maior necessitas chymaræ, quam ipsa habet in se se; quia necessitas coniuncti ex duobus extremis nequit esse maior eâ, quam habet extremum minus necessarium; cum omne totum quoad necessitatem sequatur partem debiliorem hoc ipso, quod sine illa stare non potest, vt est notissimum. Itaque quanuis Deus verus in se infinite necessarius impedimentum sit obstitens, ne alter Deus chymaricus possit existere; quia tamen in ratione impedimenti semiextrinsecæ sibi, vt pote oriundâ à quiditate tum propria, tum alterius Dei, non est magis necessarius, quam quiditas ipsa alterius Dei; idcirco titulo talis impedimenti nequit facere magis necessariam aut non existentiam, aut impossibilitatem ad existendum alterius Dei, quam ipsius quiditas necessaria est in se se. Pariterque de alijs chymaræ impossibilibus philosophandum est.

20 Quarto infertur, necessitatem, quam habent quoad suam possibilitatem negationes omnium creaturarum possibilium, infinite minorem esse necessitate intrinsecâ Dei. Quia possibilitas talium negationum nihil est aliud re ipsa à potentia, quam habent ipsæ creaturæ possibiles ad non existendum, quæ vnâ est ex veritatibus obiectiuæ cum ipsis creaturis identificatis, de quibus in illatione secundâ dictum est. Cum enim negatio creaturæ in se nihil sit: quia nihil ponit in esse, sed potius aufert esse creaturæ, vt ostendimus in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3., neque in se habet potentiam aliquam ad essendum, sed à potentia ipsâ, qua creatura potest non esse, possibilis denominatur.

21 Quintò infertur, necessitatem, quam habent quoad suam possibilitatem negationes chymararum impossibilium potiori iure esse infinite minorem necessitate intrinsecâ Dei. Quia pari-

pariter talis possibilitas ipsa est potentia ad non existendum quam secum identificatam habent ipse chymæra, de qua vna cum alijs veritatibus obiectiuis ipsarum dictum est illatione tertiâ.

22 Sexto inferitur, necessitatem, quam habent ad existendum in statu absoluto negationes chymærarum impossibilium, (qua ratione negationes dici possunt existere iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. loco nuper citato), infinitè similiter esse minorem necessitate intrinsecâ Dei, utpote eandem quidditatis ipsarum chymærarum. Est enim ipsa necessitas connexionis, quam cum sua non existentia habent ipse chymæra; siquidem, necessarium esse, chymæras non existere, & esse necessitas ipsas chymæras ad non existendum, in idem prorsus recidit, ut ex se patet.

23 Hinc inferitur septimo, vnam chymæram negatiuam, scilicet negationem veri Dei, in sua non existentia, in suaque impossibilitate tantam necessitatem habere, imo eandem, ac ipse Deus. Quia eius non existentia ipse Deus est, & eius impossibilitas aliud non est re ipsâ ab impotentia, quam Deus habet non existendi; quæ impotentia ipsa est realiter necessitas Dei in existendo concepta à nobis per modum negationis potentia non existendi.

24 Octauo inferitur, necessitatem conditionatam, siue ex suppositione, quam habet qualibet negatio ad suo modo existendum ex hypothesi quod ipsa existat, vel aliud quid eam inferens, siue ea sit negatio creaturæ possibilis, siue chymæra impossibilis infinitè minorem esse necessitate Dei: quia talis necessitas refunditur in necessitatem quidditatis entis negati, quando est necessitas ex hypothesi ipsius negationis, & in necessitatem entis inferentis illam prout talis, quando est necessitas ex hypothesi talis entis. Omnis quippe necessitas, quam habet quoduis ens siue ad existendum ex hypothesi, quod existit, siue ad non existendum ex hypothesi, quod non existit, alia non est à necessitate, quam tale ens habet ad existendum id, quod de suo quidditatiue est. Quandoquidem, si ex suppositione, quod ens existit, non existeret, aut ex suppositione, quod non existit, existeret, distingueretur à se ipso, & non esset id, quod de suo quidditatiue est contra necessitatem, quam habet, suæ quidditatis. Et omnis necessitas, quam habet negatio ex suppositione alterius entis inferentis illam, utpote oriunda ab oppositione talis entis eum ente negato, ad necessitatem etiam qui datum amborum, in quibus ipsorum oppositio re ipsâ consistit, venit tandem pariter reducenda consentaneè ad doctrinam traditam in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 4. proposit. 3. de connexionem semixtrinsecâ, media qua quoduis ex extremis oppositis inferi negationem alterius.

25 Nono inferitur, necessitatem, quam habet quoduis disunctum distinctum adæquatè à Deo extremorum citra medium oppositorum, (qualia sunt omnia contradictoria, & aliqua contraria iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 3.), infinitè minorem esse necessitate Dei, Quia necessitas huiusmodi disunctorum ex duabus conditionatis coalescit, quibus necesse est adesse hoc extremum disuncti, si deest illud; & illud adesse, si deest hoc iuxta doctrinam datam etiam in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 3. atque adeo de illa per inde, ac de veritatibus conditionatis, siue ex pypothesi venit phylosophan-

dum iuxta iam dicta. Loquor autem in hac illatione de disunctis distinctis adæquatè à Deo: quia necessitas disuncti ex Deo, & suâ negatione non est minor necessitate Dei; cum sit eadem quidditatis eius; ut facile ex dictis hactenus quisque potest colligere.

DISPUTATIO IV.

De independentia Dei in essendo ab omni non Deo.

Bisariam potest excogitari aliquod ens independentens in suo esse ab alio quopiam. Primo tanquam à causâ, aut conditione causandi. Secundo tanquam à termino connexionis. De vtraque ergo ista independentia Dei in essendo ab omni non Deo, siue ab omni alio distincto ab ipso agendum nobis est in præsentibus disput.

QVAESTIO I.

Verum Deus sit independentens in essendo ab omni non Deo, siue ab omni alio distincto à se tanquam à causâ, aut conditione causandi.

Quinque genera causarum recensentur communiter. Efficientis scilicet, finalis, exemplaris, formalis, & materialis. Causa efficiens est quæ influit esse in aliud, siue quæ dat esse rei, ipsam ve rem efficit, seu facit. Causa finalis est id, cuius gratia efficiens operatur, siue propter quod efficiens facit, quod facit. Causa exemplaris est id, ad cuius normam operatur efficiens. Causa formalis est, quæ constituit intrinsecè rem ut pars determinans eius essentiam. Causa denique materialis est; quæ recipit, siue sustentat actionem, formamque per ipsam effectam ab efficiente; quo titulo causa receptiua, seu subiectiua venit dicenda; & componit rem tanquam pars determinabilis ad talem ipsius essentiam componendam per talem formam; quo titulo causa materialis constitutiua appellanda venit. Condicio autem causandi in vniuersum est id, quod quamlibet ex causis prædictis adiuvat ad causandum, siue applicando, siue disponendo, siue aliter quoquo modo. De quibus omnibus suo loco latius tractandum est.

Ex illis modò inferitur primò, omnem dependentiam, atque adeo etiam omnem independentiam ab alio tanquam à causâ, aut à conditione causandi, necessariò esse dependentiam, aut independentiam ab alio tanquam à causâ aut efficiente, aut finali, aut exemplari, aut formali, aut materiali, aut tanquam ab aliquo earum iuuamine, aut tanquam ab aliquo complexo ex hisce omnibus possibili,

bili, omni eorum combinatione facta.

5 Secundò inferitur, causam finalem, exemplarem, & receptivam, seu subiectivam essentialiter indigere ad causandum consortio causæ efficientis, vt ex eorum definitionibus datis constat; (quidquid sit de causis materiali, & formali præcisè quatenus intrinsecè constituentibus rem: si tamen vt sic inter causas rei propriè dictas sint numerandæ; quod est dubium). Vnde fit, vt omne dependens in suo esse à causâ finali, aut ab exemplari, aut à subiectivâ necessario sit etiam dependens à causâ efficiente. Et è conuersò, omne independens à causâ efficiente necessario sit etiam independens à causis finali, exemplari, & subiectivâ; (quidquid sit de dependente, & independente à causis materiali, & formali præcisè vt à partibus intrinsecè constituentibus). Et quoniam omnis conditio, causandi ad præstandum suum iuvamen, siue concursus necessario eget causalitate, seu causatione, causæ, quam iuvat, siue cum qua concurrat, vt etiam ex eius definitione datâ constat. Consequitur planè, nullam conditionem se habentem ex parte causæ, aut efficientis, aut finalis, aut exemplaris, aut subiectivæ absque influxu causæ efficientis quidpiam iuaminis, siue concursus ad quidpiam causandum præstare posse. Ex quo rursus fit, vt omne dependens in suo esse ab aliquo tanquam à conditione se habente ex parte cuiusvis dictarum causarum necessario sit etiam dependens à causâ efficiente. Et è conuersò, omne independens à causâ efficiente ab omni quoque conditione se habente ex parte dictarum causarum necessario independens sit; (quidquid sit de dependente, & independente, à conditione se habente ex parte materiæ, & formæ quatenus partibus componentibus rem; si qua huiusmodi conditio excogitabilis est). His possit sit.

Propositio 1.

6 Deus in essendo existentialiter, siue in suo esse existentiali ab omni non Deo, siue ab omni alio distincto à se est independens tanquam à causâ efficiente.

Hanc propositionem statuunt, demonstrantque omnia fundamenta tum fidei, tum rationis naturalis, quibus supra disp. 1. quæst. 2. 7. & 13. statutum est, & demonstratum, Deum vt causam omnium omnino efficientium primam à se ipso, perque suam essentiam, atque adeò nullatenus ab alio quopiam tanquam à causâ efficiente participatum, habere esse existentialē, quo necessario existit in rerum naturâ.

7 Ex quo manifestè consequitur iuxta dicta n. præced. Deum in essendo existentialiter etiam esse independentem ab omni alio tanquam à causâ aut finali, aut exemplari, aut subiectivâ, aut tanquam à conditione causandi ex parte harum, aut efficientis se habente. Itaque vtrumque per iam scripta locis citatis est prorsus certum secundum fidem, & euidens secundum rationem.

8 Sed confirmari modò nihilominus inde potest: quia Deus infinite magis est necessarius in essendo, quam quoduis aliud ens distinctum ab ipso, vt disp. 3. quæst. 2. statutum est. Repugnatque planè, vt ens magis necessarium in essendo à minus necessario causetur. Cum enim sit planè

impossibile, quòd aliquod ens sit magis necessarium in causando, quàm in essendo; eo quod causare nullatenus, in nullaque hypothesi stare potest sine esse causantis, vt constat: si ens magis necessarium in essendo à minus necessario causetur, cum maiore necessitate haberet illud ab hoc esse acceptum, quàm hoc illi daret. Quod est manifestè chimericum: quia acceptio cuiuspiam non potest esse magis necessaria, quàm datio eiusdem, vt est notissimum.

Propositio 2.

9 Deus in essendo quiditatiuè, siue in suo esse quiditatiuo ab omni non Deo est independens tanquam à causâ aut efficiente, aut finali, aut exemplari, aut subiectivâ, aut tanquam à conditione causandi ex parte harum se habente.

Est clarum. Quia cum esse existentielle Dei dependeat ab eiusdem esse quiditatiuo; eo quòd nullum ens potest existere sine suâ essentiâ, vt est notissimum: si Deus in suo esse quiditatiuo dependeret ab aliquo non Deo tanquam ab aliqua ex prædictis causis, & conditione; ab eodem dependeret pariter in suo esse existentielle contra proposit. 1.

Et confirmari potest. Quia quoad esse quiditatiuum spectans præcisè ad statum quiditatiuum qua talem ne cætera quidem entia dependent ab aliquo tanquam ab aliqua ex prædictis causis, & conditione, vt constat ex doctrinâ de statibus rerum traditâ in Pharo Scient. disp. 10. Ergo multo minus Deus ab alio quopiam tanquam ab aliqua ex prædictis causis, & conditione dependebit quoad tale esse, utpote quod in ipso infinite magis est necessarium, quàm in cæteris entibus iuxta doctrinam stabilitam disp. 3. quæst. 2.

Propositio 3.

11 Deus in essendo tam quiditatiuè, quàm existentialiter ab omni non Deo est independens tanquam à parte se componente aut materiali, aut formali, aut tanquam à conditione ad eiusmodi compositionem iuvante.

Probatio huius propositionis vsque ad disp. 11. expectanda est, & inde sumenda. Vbi ostendemus, Deum simplicissimum esse; atque adeò ab omni omnino compositione ex alijs tanquam ex partibus expertem esse penitus, & immunem.

Modò ex dictis in tota hac quæst. concluditur, Deum in suo esse tam existentielle, quàm quiditatiuo omnino esse independentem ab omni non Deo, siue ab omni alio realiter à se distincto tanquam à causâ, & tanquam à conditione causandi cuiuslibet generis. Superest ergo examinandum an ab aliquo alio à se distincto tanquam à termino connexionis dependens sit. Quod præstabitur quæstione sequenti.

QVAESTIO II.

Utrum Deus in suo esse cum alio quopiam à se realiter distincto connexus sit, ad illud uel relatus aliquo modo. Atque ita ab alio quopiam à se distincto in essendo dependens sit tanquam à termino connexionis.

12 PRO ex acta resolutione huius questionis generatim est supponenda tota doctrina de relatione, & connexionione, atque etiam oppositione eorum tradita in Pharo Scient. disp. 14. Speciatim autem suppono primò exhibi dictis, omnem relationem ex suo conceptu formali actum quemdam esse, quo subiectum refertur ad terminum. Quae quidem triplex est. Intrinseca, quae à parte rei adequatè est idem cum subiecto per eam relato. Extrinseca, quae adequatè distincta est à tali subiecto re ipsa. Et semiextrinseca, quae partim est identificata, & partim distincta realiter à subiecto ipso; eo quòd in suo reali conceptu & subiectum, & aliud, aut alia includit fundamenta. De quo videnda etiam plura dicta supra disp. 2. quæst. 5.

13 Suppono secundò, connexionem relationem quamdam intrinsecam esse, quae subiectum ita est cum termino colligatum re ipsa, ut sine illo esse non possit. Unde relatio intrinseca alia est connexionis; quae sine termino esse non potest, ut quam creaturae habent ad Deum. Alia est non connexionis; quae sine termino esse potest, ut quam habet ad suum obiectum cognitio falsa. Relatio autem omnis intrinseca transcendentalis ab Auctoribus dici solet communiter. Porro connexio alia est metaphysica; quae nullam omnino potentiam potest sine suo termino esse, adeò, ut contradictionem implicet, esse sine illo. Alia est physica; quae naturaliter solum, & citra miraculum non potest esse sine termino, bene tamen miraculosè. Alia est moralis; quae moraliter tantum nequit sine termino esse, bene tamen metaphysicè, & physicè. In presenti autem quæst. solum est sermo de connexionione metaphysicà Dei cum aliquo ab ipso distincto. Videantur hæc omnia, & alia plura latius exposita disp. illa 14. Phari Scient.

14 Suppono tertio ut prorsus certum, Deum sæpissimè denominari relatum tum semiextrinsecè, tum extrinsecè ad terminos à se distinctos. Atque ita multas ipsi relationes semiextrinsecas, & extrinsecas ad tales terminos conuenire reuera, ut esse dissimilem, aut inæqualem, aut coexistentem creaturæ, esse dominum creaturarum, esse creatorem, gubernatorem Mundi &c. iuxta ea, quae dicebamus supra disp. 2. quæst. 5. de attributis Dei relatiuis. Quæstio ergo præsens solum est, an Deus relatione aliqua sibi prorsus intrinsecè seu connexionis, seu etiam non connexionis ad aliquid à se distinctum entitativè referatur.

15 Suppono quartò etiam ut prorsus certum, Deum cum nullo termino contingente esse connexum in essendo. Quia est in essendo necessarius, ut disp. 3. quæst. 1. statum est; & eas in essendo necessarium nequit cum termino contingente, atque adeò potente deficere connecti. Quia titulo necessarii in essendo non potest non esse, & titulo connexi cum termino contingente

posset ad defectum eius deficere. Quæ sunt contradictoria. Est ergo quæstio duntaxat de connexionione Dei cum aliquo termino à se distincto, & in suo esse necessario; cuiusmodi sunt creaturæ possibiles quoad suum esse possibile, & chymæzæ impossibiles quoad suum esse impossibile, & vniuersim omnes veritates necessariæ, quæ utriusque conueniunt reuera intra statum quiditativum, aut etiam existentialem conditionatum, & disiunctiuum, iuxta doctrinam vniuersalem datam à nobis in Pharo Scient. disp. 10. nec non negationes necessariæ remouentes ab statu existentialem absolute chymæzæ impossibiles iuxta dicta in ipsa Pharo disp. 9. quæst. 3. & 4.

Suppono quintò, plerosque Theologos solum tractare, quod ad rem attinet, de connexionione omnipotentis diuinæ cum creaturis possibilibus. Nonnullos verò etiam de connexionione scientiæ diuinæ cum eisdem. Ex quibus aliqui aliquid etiam tangunt de relatione non connexionis. Ego verò paulò vniuersalius procedam, determinatà tamen imprimis controuersia communi.

In qua prima sententia est eorum, qui censent, Deum cum creaturis possibilibus ita esse entitativè connexum, ut si vel minima creatura possibilis impossibilis redderetur, Deus non posset non per locum intrinsecum deficere, & reddi impossibilis. Ita Soar. lib. 2. de Attrib. cap. 25. n. 40. & cap. 26. an. 14. & lib. 3. cap. 9. n. 12. & lib. 9. de Trinit. cap. 6. à n. 17. Faol. 1. p. quæst. 12. art. 8. dub. 9. sine, & dub. 12. n. 68. & dub. 14. n. 84. & 85. & quæst. 14. art. 5. dub. 3. n. 41. Zuniga disp. 9. de Trinit. dub. 6. Ariag. in Physic. disp. 7. sect. 2. n. 20. Carleton. in Physica disp. 6. per totam. Granad. 1. p. controu. 2. de Scient. tract. 6. disp. 1. & controu. 5. de Trinit. tract. 9. disp. 6. Machin. disp. 24. sect. 3. Pius quæst. 25. art. 3. dub. 4. Ioann. à S. Thom. 1. p. quæst. 12. art. 3. Albelda disp. 31. sect. 1. n. 14. & disp. 37. sect. 3. Nazar. quæst. 34. controu. 1. in 4. eius p. Maratius de Deo disp. 18. sect. 2. Martinon. disp. 8. de Deo sect. 5. & disp. 10. sect. 3. Franciscus Amicus 1. p. disp. 9. sect. 21. Franc. de Lug. lib. 1. de Deo vno disp. 23. cap. 2. Ribas tract. de visione disp. 8. cap. 4. Quiros disp. 41. de Deo, & alij. Consentit Herice disp. 5. à n. 43. consentit etiam Taner. 1. p. disp. 4. quæst. 4. dub. 3. n. 33. tamen quæst. 3. dub. 1. n. 3. & 6. docuisset ex communi, nullam in Deo dari relationem transcendentalem ad creaturas. Quibus addendi sunt acuti quidam Recentiores, qui putant Deum ratione omnipotentis cum creaturis possibilibus intrinsecè, & entitativè non esse connexum: esse tamen ratione scientiæ simplicis intelligentiæ, quae cognoscit illas.

Secunda sententia est asserentium, Deum nullam habere connexionem quoad suam entitatem cum creaturis possibilibus, sed prorsus esse absolutum ab illis, adeò, ut licet omnes impossibiles redderentur, Deus nihilominus stabilis, ac prorsus immutatus maneret cum omnibus perfectionibus intrinsecis sibi, quas modò habet. Ita Vazq. 1. par. disput. 104. & 143. Arrub. disput. 26. cap. 4. & disput. 29. cap. 3. & disput. 30. 31. 51. & 99. Gillius 1. par. lib. 2. tract. 10. cap. 6. Becanus tract. 1. cap. 9. quæst. 13. & cap. 5. de Trinit. quæst. 5. Turrianus in Opusc. disput. 2. de Trinit. dub. 3. Raynaud. in Theologia natur. dist. 8. quæst. 5. artic. 6. Gasp. Hurt. tom. de Incarnat. disput. 8. diffie. 5. num. 13. Petrus Hutt. disput. 15. Metaphys. sect. 9. Albertin. tom. 2. in prædicam.

Ad

Ad aliquid corol. 2. & 3. Pefantius 1. par. quæst. 28. artic. 2. disput. 3. Basilius Ponce. 1. par. Variar. quæst. 8. scholast. cap. 3. Albiz. disput. 5. de Scient. sect. 4. num. 44. Alarc. disput. 2. de Scient. cap. 4. Oued. controu. 10. Metaphysic. punt. 4. & alij plures ex antiquioribus, quos refert & sequitur Hemelman. tom. 2. tit. 8. disput. 1. cap. 3. Idemque supponit non semel Ripal. in suo opere de ente supernat.

19 Porro ex Auctoribus, qui Deum connexum cum creaturis possibilibus faciunt, plerique, vt Soar. Fasol. Zuniga. Tanner. & alij censent æqualis esse necessitatis creaturarum possibilitatem à creaturis ipsis indistinctam, atque existentiam Dei. Quod tamen absolute negant communiter, qui Deum absolutum ponunt à creaturis censentes, cum, utpote ens primum, magis esse necessarium in sua existentia, quam creaturæ in sua possibilitate. Nonnulli tamen, vt Granad. Machin., & Pius supra, esse Deum ita connexum esse dicant cum creaturis possibilibus, vt, qualibet earum deficiente, & ipse deficeret; asserunt tamen nihilominus, Deum ens esse magis necessarium, quam creaturas vt possibles. Deinde, qui in Deo connexionem cum creaturis vt possibilibus admittunt, communiter etiam admittunt relationem realem, ac transcendentalem ad illas. Quibus addendi sunt Salas 1. 2. tract. 3. disput. 4. sect. 2. num. 13. & sect. 4. num. 42. & seqq. & sect. 6. num. 61. & 62. Egid. de Præsent. tom. 1. de Beatitud. lib. 5. quæst. 7. artic. 7. num. 5. & quæst. 18. artic. 1. s. 5. num. 12. & Ruiz tom. de Scient. disput. 5. sect. 2. & disput. 10. sect. 5. num. 9. & disput. 86. sect. 3. & tom. de Volunt. disput. 5. sect. 4. & tom. de Trinit. disput. 62. sect. 1. & 3. & disput. 63. sect. 1. & 2. Qui verò Deo negant connexionem cum creaturis, communiter etiam negant relationem realem transcendentalem.

20 Hemelman vero tit. 9. disput. 1. & 2. latissime rejicit à Deo relationem transcendentalem, sicut & connexionem, adstruens tamen relationem habituales respectu creaturarum. Vocat autem relationem habituales eam, quæ, cum suapte naturâ, & essentiâ ad vnum terminum referatur, nec sine illo possit existere, apta tamen est referri ad aliud secundariò casu, quòd ille sit; respectu cuius subinde non actualis, sed habitualis relatio dicitur. Hoc pacto, inquit, præsentia effectus, qui modus est, atque adeò relatio transcendentalis respectu eius, relatio habitualis est respectu eius actionis, qua effectus producitur: quia, posita tali actione, reddit illam præsentem, sine illâ tamen posset existere casu, quòd fieret effectus per aliam actionem. Similiter, inquit, habitus gratiæ relatio habitualis est respectu effectus faciendi filium adoptiuum: quia potest sine tali effectus manere, si coniungatur cum vnione hypostatica, cuius carentia ad effectum ipsum requiritur. Alijsque varijs exemplis rem hanc declarat. Sed, vt ego autumnò, sine fructu, Quia hoc nihil est aliud, quam asserere, esse res, quæ, cum intrinsecè sint absolutæ ab alijs, eis tamen positis, relatè ad illas denominantur aut semiextrinsecè, aut extrinsecè. Quo nihil notius. Hoc enim in omnibus semiextrinsecis, & extrinsecis denominationibus reperitur. Adstruere ergo in Deo relationes habituales transcendentalesque ad creaturas, reieciis actualibus, nihil est aliud re ipsâ, quam asserere, Deum intrinsecè esse absolutum à creaturis, eis tamen positis semiextrinsecè, vel extrinsecè relatè ad

illas denominari varijs denominationibus relatiuis. Quod nemo negat. Nosque tanquam certissimum apud omnes relinquimus statutum suppositione tercia.

Auctores autem commemorati tam pro sententia adstruente, quam pro negante in Deo intrinsecam connexionem cum creaturis possibilibus quatenus talibus planè supponunt, aut etiam exprimunt, possibilitatem creaturarum, de qua hic tractatur, realiter esse distinctam ab entitate Dei, penitusque identificatam cum creaturis ipsis tanquam vnum ex prædicatis earum essentialibus, à quo intra statum quiditatum de suo habent reuerà, & necessariò posse existere, id est, talis esse naturâ, vt, si existant, nulla sequetur contradictio: quemadmodum homo intra statum quiditatum de suo habet reuerà, & necessariò esse animal rationale, siue esse potentem sentire, & ratiocinari. Id quod nos in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 1. & disput. 11. quæst. etiam. 1. latè, & efficaciter ostendimus contra quosdam Recentiores oppositum singulariter opinantes. Qui, cum putent, omnem veram possibilitatem, quinimo omnem necessariam veritatem obiectiuam tam creaturarum possibilium, quam chymærarum impossibilium realiter esse indistinctam ab entitate Dei: ipsasque creaturas, & chymæras vt condistinctas à Deo nihil penitus esse; nullamque subinde in se veritatem obiectiuam adhuc quiditatum habere: facile se, putant, expedire à præsentè quæstione asserentes ex vna parte, Deum intrinsecè esse connexum cum possibilitate creaturarum, cum impossibilitateque chymærarum, & cum omni vtrarumque veritate necessariâ obiectiuâ; quasi hoc nihil sit aliud, quam, Deum cum se ipso connexum esse: ex alia verò parte, Deum cum nullo extrinsecò à se distincto esse connexum; quasi omne excogitabile extrinsecum, distinctumque à Deo, præter entia absolute, & contingenter existentia, in se præcisè penitus nihil sit: nullamque subinde veritatem obiectiuam, & necessariam habeat, cum qua Deus possit connexus re ipsâ excogitari. Verùm sententia hæc imprimis fundamento innititur planè falso, vt loco citato monstrauimus; quo semel sublato, penitus ruit. Deinde, adhuc eo supposito, dici non potest, vt ab istis Recentioribus dicitur, Deum connecti cum veritatibus obiectiuis, & necessarijs creaturarum possibilium, & chymærarum impossibilium; quin cadatur in primam sententiam relatum, dicaturque, Deum cum aliquo à se distincto connexum esse; (quod tamen ipsi negant). Quia eiusmodi veritates iuxta ipsorum sententiam, præter entitatem diuinam veluti formam denominantem, includunt tanquam subiectum ipsas creaturas, & chymæras distinctas à Deo. De quo plura in decurru quæstionis. Pro cuius resolutione sit.

Propositio I.

Deus ratione omnipotentis cum creaturis possibilibus connexus non est connexionem intrinsecâ, ita videlicet, vt, deficiente per impossibile possibilitate creaturarum, & ipse quoque deficeret per locum intrinsecum.

Probat per propositio primò. Quia Deus per ea, quæ habet intrinsecè, sibi est sufficientissimus, perfectissimus, & beatissimus; neque alio

M eget

eget extra se ad suam existentiam, perfectionem, aut beatitudinem; neque in his villo modo ab aliquo sibi extrinseco pender. Sed hæc non haberet, si cum creaturis possibilibus eam haberet connexionem, de qua in propositione sermo est. Ergo talem connexionem non habet. Consequentia est legitima. Maior est dogma constantissimum apud Scripturam, & Patres. Dicitur enim Genes. 17. *Ego Deus omnipotens* Hebraicè *Saddai* id est, *mibi sufficiens*, & nullius egens. Et 2. Machab. 14. *Tu Domine vniuersorum, qui nullius indiges*. Et Actor. 17. *Non indigens aliquo: cum det omnibus vitam, & inspirationem, & omnia*. Et Psalm. 15. *Deus meus es tu; quoniam bonorum meorum non eges*. Vbi Septuaginta. *Nil tibi confert, ad te non pertinet*. Vide Theodoret. Eutimi, Basil. August. & alios Patres in hunc Psalm. & speciatim Hieronim. Qui, cum, recensitis omnibus creaturis, dixisset, de omnibus intelligi exclusiuam illam non eges, concludit. *Hæc non indiget, neque postquam facta sunt, neque ante, neque modo sum ei opus, nec necessaria*. Ibidem etiam sapientissimus Idiora, *Quoniam, inquit, solus Deus bonis nostris non eget; nulla enim creatura est, quæ non indigeat alijs, quantumvis imperfectioribus*.

23 Contentiant alij Patres. S. Clemens Romanus in Liturgia, quæ habetur lib. 8. Constitut. cap. 12. col. 1. vult, vt quotidie ita Deum alloquamur. *Te nulla re indigentem, te omnium bonorum largitorem, te semper vno modo habentem*. S. Dionys. cap. 9. de diuinis nominibus, proprium Dei, dicit, nullius esse indigentem, eumque maxime simplicem, nihilque requirentem appellat. Iustin. mart. in QQ. Gentil. in respons. ad 10. ait, *Non eget Deus vllâ re, quæ extra naturam ipsius sit*. Theophilus Antioch. lib. 2. ad Antolicum col. 7. Deum nullius rei indigentem non semel appellat. S. Irineus lib. 7. contra Hæreses cap. 2. ait, *Nullius indigens omnipotens, Deus verbo condidit omnia, & lib. 3. cap. 8. sine. Ipse nullius indigens, ipse sibi sufficiens, &c.* S. Methodius mart. in Excerptis apud Photium in sua Bibliotheca pag. 336. multa ad rem habet elegantissima, excerpo hanc paruam clausulam, *Non ne, inquit, absolutè per se ipsum perfectus est, & nullius indiget? Ita est. Impossibile enim est, vt id, quod nullius indiget, sit propter alterum aliquid aliud*. S. Hilari. in comm. ad Psalm. 2. col. 7. dicit, *Deus autem beatus, atque perfectus profectu non eget, cui nihil deest, ipse est, qui, quod est, non aliunde est, in se est, secum est, ad se est, suus sibi est, & ipse sibi omnia est*, Pluraque addit huiusmodi, & tandem concludit, *Deus igitur, ex quo omnia sunt, nullo eorum indiget*. Similiaque habet lib. 11. de Trinit. col. penult. Nysenus lib. 11. contra Eunomium col. 11. *Nam Dei virtus, inquit, & sapientia nullius alterius auxilij est indiga*. Chrys. sæpissimè reperit, proprium esse diuinitatis, nullâ re indigere, aut opus habere. Accipe hæc tantum eius verba, ex homil. 10. ad Popul. Antioch. post medium, *Deum enim non indigere necessarium est, & nullâ re opus habere*. Isidorus Pelusiot. lib. 2. epist. 23. ad Eustochium diaconum ait, *Pura, & omnibus numeris absoluta libertas est, nullâ omnino re indigere*. Anastas. & Cyrill. in Breui explicacione fidei ab illis facta, quæ habetur tom. 4. Bibliothecæ, sic aiunt. *Essentia diuina res est, quæ per se est, neque alterâ indiget ad hoc, vt ipsa subsistat*. Damasc. lib. 1. fidei cap. vlt. ait, *Deum esse quidpiam nullius indigum, per se potens, per se*

dominans, &c. Theophilact. in epist. ad Ephe. *Nullius rei, inquit, est indiga Deitas*. Ambros. lib. 1. de fide ad Gratianum cap. 5. sic ait. *Quid ergo dicitis? est horum aliquid, quo egeat Pater & impium est dicere*. August. varijs in locis, Deum nihilo indigere pronunciat ex illo Psalm. 5. *Quoniam bonorum meorum non eges*. Vide illum lib. 1. de doctrina Christ. cap. 31. tom. 3. & tom. 8. in Psalm. 49. col. 19. Bernard. serm. 5. in Cant. sub finem. *Solus, inquit, nullius indiget, solus & sibi, & omnibus de solâ omnipotentis voluntate sufficiens*. Anselm. in Monol. cap. 30. ait, *An concludendum est, quia, si nullo modo esset creatura, nequaquam esset Verbum illud, quod est summa, & nullius indigens essentia?* Vide, si placeat, plures ad rem Patres apud Ruiz tom. de Volunt. disput. 8. lect. 4. Denique S. Thom. quæst. 3. de Verit. artic. 1. ad 8. ait, *Quia Deus non potest non esse, non indiget essentia, quæ sit aliud, quàm suum esse*. Similiaque habet alijs in locis. Imo & Aristot. lib. 2. Magnor. moral. cap. 15. ait, *Neque enim, si Deus sibi satis, neque villo indigens est, ob hoc etiam nos nullo indigebimus*. Est enim de Deo iactatus huiusmodi sermo. *Nam quoniam bona cuncta possidet, ac sibi satis est*.

24 Quid plura pro maiore? Venio ad probandam minorem syllogismi facti, nempe, Deum non ita fore sibi sufficientem, ac nullius indigentem, vt sacra Scripturæ, & Patres prædicant, si cum creaturis possibilibus connecteretur modo prædicto. Nam quæ maior indigentia possibilitatis creaturarum, quàm, non posse existere sine illâ? Aut quomodo sibi satis est, qui profus periret, si musca, aut formica impossibilis redderetur? Egregia profecto independentia Diuinitatis ab omnibus, quæ ipsa non sunt, cum qua componitur, vt nequeat Diuinitas existere in rerum naturâ, si musca, aut formica desinat esse possibilis. Certè ex se satis superque videtur notum, huiusmodi concatenationem cum creaturis possibilibus ab eximia illâ Diuinitatis independentiâ, & libertate, quam tam constantè, vt vidimus, Patres commendant, profus alienam esse, imo ei indignam. Nec refert, quod Aduersarij respondent, id solum ab alio propriè pendere, quod ab illo per aliquod genus influxus accipit esse; Deum autem nihil accipere à creaturis; cum, quidquid perfectionis habet, à se ipso habeat; atque adeo neque indigere illis vt causis in se aliquid influentibus, licet indigeat illis vt termino suæ connexionis; quod non est inconueniens. Et enim, estò dependentia ab alio tanquam à termino connexionis minùs propria dependentia dicatur; at certe negari nequit, esse aliquod dependentiæ genus, quod sine indigentia propriè dictâ non reperitur. Ijs enim propriissimè dicimus indigere, quæ nobis quoquomodo necessaria sunt ad viuendum, essendumque: qualiter creaturæ possibilis necessaria sunt Deo, si sine eorum possibilitate, nec viuere, nec existere potest, vt Aduersarij consentantur. Admittere autem in Deo aliquam, licet minùs propriam, dependentiam à creaturis adhuc vt possibilibus, propriamque earum indigentiam, apertè videtur esse contra Scripturam, & Patres, vt testimonia adducta ostendunt. Imo, cum Patres absolutè loquantur, omnem vel impropriam etiam indigentiam, necessitatemque creaturarum, etiam vt possibilium à Deo remouere censendi sunt; vt expressè remouet August. lib. 83. qq. quæst. 22. dicens,

dicens, *Vbi nulla indigentia, nulla necessitas. Vbi nullus defectus, nulla indigentia. Nullus autem defectus in Deo. Nulla ergo necessitas.* Et sanè, si Deus sine creaturis possibilibus nec vivere, nec existere posset, & si ab illis nihil acciperet, nullo sensu posset dici absolute ipse sibi sufficere, & satis esse, nullamque earum indigentiam, aut necessitatem habere, ut satis ex se est notum. Illius siquidem indigentiam, & necessitatem habemus, quod nobis ad essendum, vivendumque necessarium est quoquomodo; ut constat.

25 Sed age, loquantur Scripturæ, & Patres dumtaxat de indigentia, ac dependentiâ Dei à creaturis tanquam à causâ; aut certe de creaturis tantum existentibus, ut aliqui volunt. Arguo secundò nihilominus à ratione. Ea perfectio est concedenda Deo, qua maior alia nequeat ex cogitari, ut apud omnes tanquam notissimum est in confesso: quia Deus non potest non esse summè perfectus, ut ostendimus inferius disput. 16. Sed maior est perfectio omnimoda independentia, ac sufficientia in proprio esse, quam dependentiâ ab esse alieno seu actuali, seu possibili, adhuc tanquam à termino connexionis, ac indigentia eius ut sic, ut satis, superque per se est notum. Ergo Deus prorsus est afferendus à creaturis possibilibus independentens, ac eis non indigens, adhuc ut termino connexionis; atque adeo non connexus cum illis. Confirmatur primo. Quia, si Deus esset connexus cum creaturis existentibus, prout cum possibilibus ab Aduersariis connexus ponitur, non esset tam perfectus, quam cogitari potest, ut est certissimum; alioquin minus esset modò perfectus, quam cogitari potest. Sed tota illa imperfectio ex indigentia creaturarum existentium, ac dependentiâ ab illis tanquam à mero termino connexionis manaret. Ergo similis indigentia, ac dependentia à creaturis possibilibus similem imperfectionem præfert, Quid namque refert ad rem, quòd creaturæ sint possibiles, vel existentes; quandoquidem utroque modo sunt aliud à Deo? Confirmatur secundò. Quia, si homo aliquis alteri, præsertim inferioris ordinis, strictissimo vinculo alligaretur, adeo, ut sine illo nec esse, nec vivere, nec aliquid præstare posset, captivitas esset, atque subiectio intolerabilis. Ergo similis alligatio per connexionem naturalem cum altero ente inferioris ordinis non potest non esse imperfectio in ente, quod eam habet. Ergo connexio, qua Aduersarij Deum cum creaturis possibilibus alligatum ponunt, ab imperfectioe Deo indigna exui non potest.

26 Tertiò argumentor. Deus in sua existentia infinite magis est necessarius, quam creaturæ in sua possibilitate. Sed ens magis necessarium in sua existentia cum minus necessarium nequit ita connecti, ut, eo deficiente, deficiat per locum intrinsecum. Ergo Deus cum creaturis possibilibus huiusmodi connexionem non habet. Consequentia est legitima. Maior stabilitas supra disput. 3. quæst. 2. Minor autem ex terminis ipsis satis est evidens. Quia, quod sine alio esse nequit, atque adeo ad defectum eius deficeret, eo ipso non habet esse magis firmum, nec magis stabile, nec magis necessarium, quam illud, ut constat. Ob id enim, quod sine contingente esse nequit, eo ipso est contingens; quia ad eius defectum possibile possibiliter defectibile est.

Recentiores commemorati n. 21. qui putant, 27
possibilitatem creaturarum identificari cum Deo, facile se, putant, hoc posito, ad facta argumenta respondere, dicendo, per inde esse, connecti Deum cum creaturis possibilibus, atque connecti secum ipso. Nec maius inconueniens esse, Deum indigere creaturis possibilibus, quam indigere se ipso. Tam longèque ab esse, ut sit Deus ens magis necessarium, quam creaturæ possibiles, quam abest, ut sit ens magis necessarium, quam ipsemet. Contra tamen primò. Quia sententia de identitate Dei cum possibilitate creaturarum, quam isti Recentiores supponunt, non solum singularis, sed planè falsa est, ut latè ostendi disput. illà 10. Phari Scient. quæst. 1. sed esto, sit vera. Contra secundò. Nam hoc obiectum necessarium, cum quo Deum connecti dicunt, *Petrus est possibilis*, & possibilitatem indistinctam à Deo tanquam formam denominantem, & subiectum denominatum possibile, nempe Petrum à Deo distinctum includit in suo conceptu iuxta sententiam distam. Ergo, connecti Deum cum illo, non est connecti secum ipso, sed connecti cum alio quopiam realiter distincto à se tanquam includente ab incluso. Et remanent argumenta facta cum suo integro robore. Itaque, cum sit quæstio de connexionione intrinsecâ Dei cum creaturis possibilibus, quæ in omnium sententiâ debent poni realiter distinctæ à Deo, etiam si earum possibilitas ponatur cum ipso Deo identificata; aut est dicendum cum Auctoribus primæ sententiæ, Deum intrinsecè connecti cum aliquo distincto à se; aut non connecti cum creaturis possibilibus. Malè ergo Recentiores præfati ex vnâ parte dicunt, Deum cum nihilo à se distincto connexum esse; ex alia verò absolute pronunciant cum prædictis Auctoribus, Deum cum creaturis possibilibus connexum esse; cum tamen creaturæ possibiles, etiam in ipsorum sententiâ, non possint non inuoluerè aliquid distinctum à Deo. Alioquin Deus cognoscens illas nihil præter se ipsum cognosceret; aliaque sequerentur ingentia absurda, prout loco citato notabamus.

Pergo igitur; & probo quartò propositio- 28
nem. Quia, si Deus ratione omnipotentis cum creaturis possibilibus connexus est modo explicato, sequitur, eum cum chymæris etiam impossibilibus eodem modo connexum esse; atque adeo eis ad essendum, & vivendum indigere; nec magis necessarium, quam illas esse. Quæ absurda sunt absque dubio maiora. Id autem sequi, facile ostenditur. Nam casu, quòd aliqua chymæra impossibilis redderetur possibilis, Deus non haberet potentiam ad illam producendam; & consequenter neque esset Deus, neque existeret; quandoquidem ad intrinsecam Dei perfectionem spectat, posse producere, quidquid possibile est. Talem autem potentiam Deum in eâ hypothesi non habiturum, constat; quia tunc non haberet amplius potentiam, quam habet modò; modò autem solum habet potentiam respectu absolute possibilium: quia ponitur esse de conceptu potentis eius connecti cum possibilitate omnium, ad quæ producenda est potentia; & modò cum possibilitate chymære in dictâ hypothesi danda connexio non est.

Recentiores paulò ante impugnati concedunt 29
totum. Censent enim, ut supra diximus, impossibilitatem impossibilium realiter esse identificatam cum Deo æquè, ac possibilitatem possibilium. Eodemque propterea modo ponunt Deum

connexum cum chymæris impossibilibus, ac cum creaturis possibilibus. Sed verò, vt nuper circa possibilia arguebam, cum chymæra impossibilibus iuxta ipsos Recentiores duo dicat in suo conceptu, & impossibilitatem identificatam cum Deo vt formam denominantem, & subiectum huius denominationis distinguam à Deo; si Deus intrinsecè connectitur cum chymæra impossibili, cum aliquo à se distincto realiter, eoque impossibili connexus est. Et redentur illata absurda. Adde, falsam, & singularem esse sententiam suppositam Recentiorum, vt paulo ante dictum est, Cuius falsitas, quod attinet ad impossibilia, vel in eo cerni clarè videtur, quòd eorum impossibilitas ne connexa quidem cum Deo est, vt est possibilitas possibilium; quandoquidem, si deficeret Deus, impossibilia nihilominus permanerent. De quo plura in Pharo Scient. disp. 10. & 11. iam supra citatis.

39 Quintò probatur propositio. Quia in hypothese, quòd creaturæ non essent potibiles, adhuc Deus persisteret existens, coherensque cum earum impossibilitate; sicuti modò persistit existens, coherensque cum impossibilitate chymærarum, impossibilium; quia eodem modo compararetur Deus in tali hypothese cum impossibilitate creaturarum; ac comparatur nunc cum impossibilitate chymærarum. Ergo Deus non ita est nunc connexus cum possibilitate creaturarum, vt, ipsa deficiente, deficeret, prout Aduersarij volunt. Nec valet dicere, defectum possibilitatis creaturarum in illa hypothese fore diuersum à defectu possibilitatis, quem modò habent chymæra; eaque de causâ fore, vt per illum excluderetur Deus, etsi per hunc non excludatur. Contra enim est, quòd in illa hypothese præcisè adderetur creaturis implicatio contradictionis, quam modò non habent. Sed implicatio contradictionis præcisè non est exclusiua Dei; siquidem modò eam habent de suo omnes chymæra; & tamen Deus existit. Igitur in ea hypothese nihil esset, quo excluderetur. Vnde colliges, Recentiores nuper commemoratos non satisfacere huic argumento per suam doctrinam de identitate cum Deo possibilitatis, atque impossibilitatis rerum, supponentes hypothese de defectu possibilitatis creaturarum esse re ipsâ hypothese de defectu Dei; ex qua non potest non sequi Deum defecurum. Non enim est ita; sed est hypothese de implicatione contradictionis adiuncta creaturis in statu rerum quidammodo: ex qua, etiam retentâ dictâ doctrinâ Recentiorum, non sequitur fore, vt Deus deficeret; sed fore, vt Deus persistens impossibiles denominaret creaturas, quas modò denominat possibiles, titulo contradictionis, quam tunc secum ferrent, & modò non ferunt; siquidem eo titulo dumtaxat denominat impossibiles modò chymæras. Eodem argumento vice versâ formato probari pariter potest, Deum intrinsecè non connecti cum chymæris in possibilibus.

31 Sextò probatur. Quia denominatio potentis absolute producere, seu causare in nullâ causâ est adæquatè intrinseca, seu identificata adæquatè cum substantiâ ipsius causæ; semper enim inuoluit aliquid ipsi substantiæ causæ accessorium, ab eaque defecibile, nempe aut conditionem, aut comprincipium, aut decretum mouens, aut quid simile. Ergo, licet nequeat causa aut denominari, aut concipi, aut esse potens absolute causare aliquid, quòd absolute non est possibile, (vt tanquam profus mihi certum fateor, & assero):

inde tamen non sequitur, substantiam causæ, cui talis denominatio comperit, cum possibilitate rei causandæ connexam esse. Fieri enim poterit, vt eiusmodi possibilitas vnum ex fundamentis reabilibus talis denominationis sit; obidque sine illâ nec possit concipi, nec existere ipsa denominatio. Male ergo Aduersarij ex eo, quòd Deus nequeat esse, vel concipi potens absolute causare, nisi id, quòd absolute possibile est, inferunt, substantiam Dei cum possibilitate rei causandæ connecti; cum fieri possit, vt connectio cum possibilitate rei causandæ, quam præfert denominatio potentis proximè causare, extrinsecè solum, proueniat substantiæ Dei ab ipsa possibilitate tanquam ab vno ex fundamentis, à quibus denominatio ipsa desinitur, in cluso subinde in conceptu reali eius. Itaque quemadmodum, licet Deus nequeat esse proximè potens producere creaturam sine decreto libero suæ voluntatis adiuncto suæ omnipotentia; non inde inferitur, substantiam omnipotentia cum tali decreto necessariò connexam esse; sed tantum illud esse quid intrinsecè requisitum ad denominationem potentis proximè producere; ita, licet Deus nequeat esse proximè, seu absolute potens producere creaturam, nisi ipsa possibilis sit, non inde inferitur, substantiam diuinæ omnipotentia cum huiusmodi possibilitate connexam esse; sed tantum possibilitatem ipsam esse fundamentum intrinsecè requisitum ad denominationem potentis proximè, seu absolute producere creaturam.

Rem autem ita se habere de facto, vt denominationis potentis proximè, seu absolute causare creaturas semiextrinsecè Deo sit accrescens ei à possibilitate ipsarum creaturarum, supposita virtute intrinseca, quam habet causandi, quidquid fuerit possibile; atque ita virtutem hanc profus à tali possibilitate absolutam esse; tum argumenta facta comprobant. Tum potest præterea confirmari. Quia longè perfectior erit facultas, seu virtus causatiua Dei, si non solum sit causatiua eorum, quæ absolute sunt possibilia, sed etiam eorum, quæ in quavis datâ hypothese possibilia forent. Imò id ad plenam infinitudinem eius videtur haud dubie requiri. Ergo talis est asserenda. Talis autem esse non potest, si cum ijs, quæ modò sunt possibilia, titulo potentia causatiua eorum connexa est quoad existentiam, vt constat ex argumento factò num. 28. Esse autem perfectiorem, ac validiorem virtutem, quæ, non solum possibilia absolute, sed possibilia in quavis hypothese ex se est causatiua, ex terminis videtur notum; nam certum est, perfectiorem, ac validiorem esse virtutem ignis, quæ non solum approximata, sed quæ in quavis hypothese approximarentur, comburere valet, quantum ex se est. Possibilitas enim rerum causabilium à Deo instar cuiusdam approximationis earum est respectu omnipotentia. Spectare verò ad infinitatem propriam omnipotentia Dei, quòd sit causatiua, non solum absolute possibilium, sed etiam possibilium in quavis hypothese, à paritate intellectus, & voluntatis Dei comprobatur. Deus quippe per has potentias non solum est cognoscitiuus, & volitiuus omnium, quæ sunt absolute cognoscibilia, & amabilia, sed etiam eorum, quæ in quavis datâ hypothese talia forent, vt in ijs obiectis cernere licet, quæ contingerent potuerunt reddi cognoscibilia, & amabilia: quo casu cognoscerentur, & amarentur à Deo

Deo æquè, ac cætera, quæ modò cognoscuntur, & amantur.

33 Recentiores sæpe commemorati suâ illâ opinionione innitentes de identitate cum Deo possibilitatis, atque impossibilitatis rerum negant, omnipotentiam diuinam fore productiuam impossibilium casu, quod ea non essent impossibilia: quia in eo casu, deficiente impossibilitate eorum, per locum intrinsecum deficeret Deus cum eâ identificatus. Sed malè. Quia, vt dicebam in simili supra num. 30. retentâ etiam dictâ Recentiorum sententiâ, casus de defectu impossibilitatis impossibilium non est per locum intrinsecum casus de defectu Dei, sed de defectu contradictionis eorum; qua deficiente, iam, tunc à Deo persistente denominarentur possibilia, quæ modò impossibilia denominantur: quia tunc carerent contradictione; eodemque pacto proinde compararentur ad Deum, quo nunc comparantur possibilia. Vnde etiam patet, in aliorum sententijs multo minori, aut certè nullo fundamento dici posse, hypothèsim de defectu impossibilitatis impossibilium per locum intrinsecum destruere omnipotentiam Dei. Semel autem statuto, quod in tali hypothèsi ea permaneret, negari vtiq; non potest, ad eius perfectionem spectare, vt tunc absolute posset producere omne possibile.

34 Septimò. Si Deus intrinsecè connecteretur cum creaturis possibilibus ratione omnipotentia illarum factiuræ, etiam connecteretur cum peccato possibili ratione eiusdem omnipotentia prout permissiuræ illius. At Deum intrinsecè, & essentialiter esse deuinum foederati peccati, eaque vt possibili ad essendum, & viuendum egere, specialem dissonatiam, absurditatemque præfert, vt constat. Ergo, &c.

35 Octauò. Si Deus intrinsecè connecteretur cum creaturis possibilibus, ipse intuituè visus duceret quemlibet Beatum incognitionem omnium earum; nullusque esset subinde, qui ex vi visionis non cognosceret omnes creaturas posibles distinctè, & in particulari; siquidem cum singulis seorsim esset connectio, prout ipsæ se habent in se se. At hoc est absurdum, & contra omnes Theologos, vt in tractu de visione Dei videbimus, vbi ad rem plura. Ergo.

36 Nonò. Ad perfectionem Dei spectat, esse primum ens, non solum quoad esse existentiale, intra statum existentialem, sed etiam quoad esse quiditatum intra statum quiditatum. Quia, quoad vtrumque esse vendicat sibi omnem perfectionem simpliciter simplicem excogitabilem intra vtriusque statum: talis autem est manifestè, esse primum habens esse omnium intra vtriusque statum habentium esse. Sed intra statum existentialem omnium intra illum habentium esse, scilicet existentium, est Deus primum ens, non solum primitate originis, sed etiam primitate inconnexione non mutæ, cuius vtriusque talis status capax est. Ergo intra statum quiditatum omnium intra illum habentium esse, scilicet possibilem, nequit non esse Deus primum ens primitate inconnexione non mutæ, cuius talis status est capax. Possibilitas ergo Dei cum possibilitate creaturarum connexa non est intra statum quiditatum; & consequenter neque existentia. Si enim esset connexa existentia, & possibilitas cum ipsa existentia connexa titulo necessitatis, quam Deus habet in existendo, connexa esset.

Deus ergo neque quoad esse quiditatum, neque quoad esse existentiale est connexus cum possibilitate creaturarum, æquè, ac cum earum existentia connexus non est, vt est certissimum. Et quidem, si perfectio diuina prorsus repudiat connexionem cum creaturarum existentia, cur pariter non repudiabit & cum creaturarum possibilitate?

Decimò. Propositionem datam insuper comprobabunt affatim, & confirmabunt alia argumenta, quæ pro sequentibus subiungemus. Præmittentes nihilominus quædam alia leuiora, quibus nonnulli inefficaciter, vt ego censeo, eam comprobare conantur.

Propositio 2.

Scientia, quam Deus habet de creaturis possibilibus, quoad entitatem indistinctam ab ipso Deo nullatenus est intrinsecè connexa cum illis. Atque adeò diuina substantia neque ratione talis scientiæ cum ipsis creaturis connexa est.

Hæc propositio probanda imprimis venit omnibus argumentis, quibus præcedens probata est. Quia omnia absurda illata per illa ex connectione intrinsecè & entitativâ Dei cum creaturis possibilibus ratione omnipotentia æque clarè, imò nonnulla eorum claritè, inferuntur ex connectione Dei cum eisdem ratione scientiæ, vt recolenti, & applicanti conspicuum fiet. In quo nobis non oportet morari.

39 Specialiter tamen quasi à priori inde propositio præsens venit probanda, & explicanda. Quia licet scientia Dei de creaturis possibilibus quoad denominationem, qua Deum facit absolute cognoscentem, ac iudicantem illas, sine illis nequeat existere, cum ipsisque subinde connexa sit; (quia vt sic est cognitio actualis earum infallibilis, & necessariò vera; omnisque cognitio actualis infallibilis, & necessariò vera eo ipso cum suo obiecto connexa est). At quoad entitatem indistinctam à Deo talis naturæ est ex proprio conceptu, vt essentialiter non exposcat creaturas posibles; atque adeò neque eum illis intrinsecè connexa sit. Quod manifestum sit, dum eam ad existentes comparamus. Nam certum est, entitatem à Deo indistinctam scientiæ, qua Deus ipse cognoscit Mundum, mansuram in Deo reuerà, si Mundus, vt potuit, non existeret. Quo casu Deum non denominaret cognoscentem Mundi existentiam. Vt igitur entitas scientiæ, qua Deus modò cognoscit existentem Mundum, maneret in Deo sine Mundi existentia casu, quod Mundus non existeret; ita etiam entitas scientiæ, qua Deus cognoscit modo Mundum possibilem, maneret sine Mundi possibilitate casu, quod non esset Mundus possibilis. Quia non est maior ratio, quod ad rem attinet, vnius scientiæ, quam alterius. Ergo, sicut scientia de existentia Mundi quoad entitatem prorsus est absoluta à suo obiecto, neque vllam habet connexionem cum illo; ita pariter est absoluta à suo scientia de Mundi possibilitate.

40 Et quidem in sententiâ connotantium, siue complementium scientiam diuinam per extrinsecum connotatum veritas hæc facile locum habet. Nam, vt ipsi dicunt, entitatem scientiæ, qua Deus se cognoscit, absoluta omnino est.

fit

fit ab omni obiecto contingenti, ita esse ex se, & absolute representatiuam eius, vt, eo posito, quasi se se ad illud extendens iam actualiter representet, Deumque subinde denominet cognoscentem illud. Ita pariter dicere possunt, eandem scientiæ entitatem, posita obiectorum possibilitate, cuius ex se, & absolute est representatiua, quasi se extendere ad illam actualiter representandam, per mansuram aliâ æque bene sine tali obiecto, si illud per impossibile non subsisteret. In sententiâ verò non connotantium, omninoque intra Deum constituentium actus diuinæ scientiæ etiam liberos, seu contingentes, quam sententiâ nos explicamus per contingentiam virtuales eorum in tract. de Scientia, non minus facile componitur eadem veritas. Dicimus enim, actum scientiæ, quem Deus habet de Petro possibili, non præcisè, quia existit realiter formaliter in Deo ab ipsius entitate indistinctus, reddere ipsum cognoscentem Petrum, deest in ordine ad talem denominationem præbendam. Huiusmodi autem virtuales non deficientiam, seu virtuales existentiam supra formalem ex positione possibilitatis Petri trahere originem, aliâ non futuram, si Petrus non esset possibilis. Quo casu proinde actus prædictus realiter formaliter permaneret in Deo, non tribuendo denominationem, quam tribuit modo. Itaque, sicut ablata existentia Ioannis, actus, quem Deus habet de illâ, virtualiter deest in ordine ad reddendum Deum eam cognoscentem, posita autem, idem actus virtualiter produciuntur ab intellectu Dei, & quasi denuò accipit esse relatè ad talem denominationem; ita actus, quem Deus habet de possibilitate Petri, posita tali possibilitate, virtualiter produciuntur, ac denuò ponitur in ordine ad denominandum Deum cognoscentem illam, non ita ponendus, si Petrus non esset possibilis. Vnde actus de possibilitate Petri non minus est quoad entitatem inconnexum cum ipsâ possibilitate, quam actus de existentia Ioannis quoad entitatem est inconnexum cum ipsâ existentia.

41 Hinc, licet actus de possibilitate Petri non sit, loquendo absolute, deficiibilis virtualiter, sicut actus de existentia Ioannis; eo quod Petri possibilitas non est contingens, sicut est Ioannis existentia; productio tamen, siue positio virtualis actus de possibilitate Petri minus est necessaria, quam existentia formalis tum ipsius actus, tum Dei; quia non est magis necessaria, quam possibilitas ipsa Petri. Hanc autem Deus, & quicquid realiter formaliter cum Deo est identificatum infinite excedit in necessitate, vt constat ex dictis supra disput. 3. quest. 2. Quocirca fit, vt, licet sit absolute impossibile, virtualiter deficere dictum actum in ordine ad denominandum Deum cognoscentem possibilitatem Petri, sicut absolute est impossibile, ipsam possibilitatem deficere; infinite tamen magis sit impossibile, cum deficere formaliter. Vnde tandem concluditur, casu, quod possibilitas Petri per impossibile deficeret, defecturam quidem in Deo denominationem cognoscentis illam ex defectu tantum virtuali actus, per quem representatur, existente nihilominus actu ipso quoad entitatem realiter formaliter æque bene, ac existit modo.

42 Deinde probari potest propositio præsens, Quia si Deus ratione scientiæ, qua illas cogno-

scit, cum creaturis possibilibus intrinsecè, & entitatiuè connexus esset, eodem iure esset connexus pariter cum chymicis impossibilibus, & cum peccatis tum possibilibus creaturatum, tum etiam impossibilibus ipsius Dei; ac demum cum omnibus veritatibus necessariis tum perfectis, tum negatiuis ab ipso distinctis, de quibus æque, ac de creaturis possibilibus scientiam habet. Quod quidem plura, maioraque absurda secum fert, quam connecti dumtaxat cum creaturis possibilibus iuxta dicta circa propositionem præcedentem, & dicenda circa sequentem. Per quæ tam hæc, quam præcedens amplius confirmabuntur.

Propositio 3.

Deus cum nullâ omnino veritate, 43 obiectiuâ, quantumuis necessariâ, realiter distinctâ à se est intrinsecè, & entitatiuè connexus aut ratione essentiæ, aut ratione aliquis cuiusvis intrinseci attributi; ita, vt eiusmodi veritate per impossibile deficiente, per locum intrinsecum sequeretur, fore, vt Deus ipse deficeret.

Hæc propositio imprimis ex duabus præcedentibus planè constat. Quia eadem cernitur repugnantia, eademque, imò & maiora absurda sequuntur ex eo, quod ponatur Deus modo dicto connexus cum alijs veritatibus obiectiuâ à se realiter distinctis, quam ex eo, quod ponatur connexus cum creaturis possibilibus, vt innotescet perpendenti argumenta tum facta pro duabus propositionibus præcedentibus, tum faciendâ modo pro præsentî, & consequenter etiam pro illis, Quorum,

Primum sit, Deus conceptione communi 44 Patrum, & Theologorum ita est in se actus purissimus, ita summè perfectus, ita in se continens intrinsecè aut formaliter, aut eminenter omnem omnino excogitabilem perfectionem, vt per nullum bonum à se distinctum extrinsecus perfectibilis sit; quemadmodum cetera entia, per bona extrinseca perficiuntur, adeo, vt quando aliquo iure sunt illis debita talia bona, deficiente sine eis, & imperfecta euadant, atque adeo aliquo modo mala in suo genere iuxta dicenda latè infra disput. 15. & 16. Sed, si Deus cum alijs extrinsecis esset connexus modo prædicto, talia extrinseca, vt pote ipsi omnino necessaria ad viuendum, non solum essent ipsi bona, sed etiam strictissimo omnium iure essentiali, & metaphysico ita ipsi debita, vt ex hypothesi, quod eis careret, non iam deficiuosus tantum, & imperfectus, sed penitus deficiens, ad nihilumque redactus euaderet. Ergo cum talibus extrinsecis nullatenus Deus modo prædicto connexus est. Si enim perfectio, seu bonitas Dei quoad suum augmentum à nullo extrinseco pendere potest; multo minus pendere poterit quoad integrum suum esse.

Secundum sit, Si Deus cum alijs extrinse- 45 cis esset intrinsecè connexus, & cum peccatis tum possibilibus creaturis, tum impossibilibus sibi esset similiter connexus, vt ex dictis in præcedentibus constat. Hoc autem in terminis ipsis inuoluit contradictionem, & repugnantiam: quia ex vna parte peccata, vt pote intrinsecè mala in nullo statu possunt esse bona, & conuen-

nientia, & debita Deo: ex aliâ verò parte hæc omnia habentur comparatione Dei titulo necessitatis, & indigentia, qua Deus illis ad essendum, & viuendum egeret. Adde, peccata necessariò fore amabilia à Deo: quia non posset non esse Deo amabile id, sine quo Deus nec esse, nec viuere posset. Aliunde verò peccata quoad formalem malitiam ne vt possibilia quidem sunt amabilia à Deo, vt ostendimus in tract. de Volunt. Quæ etiam est repugnantia, & contradictio in terminis. Deus igitur cum peccatis modo dicto non est connexus. Et consequenter neque cum alio quopiam extrinseco.

46 Tertium sit. Deus sola sui possessione est perfectissimè, & summè beatus, vt apud Patres, & Theologos in confessò est. Sed, si cum alijs extrinsecis intrinseca connexionè connexus esset, horum insuper possessione indigeret ad suam perfectam beatitudinem: quia non potest esse solida, & firma, & consequenter nec plenè, & perfectè beatificans possessio boni in suo esse dependentis ab alijs, nisi se extendat etiam ad ea, sine quibus illud stare nequit, vt satis ex se est notum. Igitur Deus cum alijs extrinsecis non est connexus connexionè intrinsecâ; atque adeò faciente illum in suo esse dependentem ab alijs.

47 Quartum sit. Si Deus cum chymaris impossibilibus prout talibus intrinsecè connecceretur, vt multi ex Aduersarijs volunt, aut titulo scientia de earum impossibilitate, aut alio, chymara impossibiles intra suum statum quiditatum ptius haberent esse, & veritatem obiectiuam, quam Deus prioritate in connexionis, siue independentia non mutæ. Quod est absurdum. Quia Deus in suo esse quiditatio dependet ab illis: illa verò in suo non dependent à Deo: siquidem ex hypothesi, quòd Deus deficeret, adhuc manerent impossibiles, vt modo sunt.

48 Quintum denique. Quia, si Deus connecceretur intrinsecè cum creaturis possibilibus, vnaqueque creaturarum connexa cum Deo cum cæterarum omnium possibilitate esset connexa mediata; atque ita omnes possibiles quoad omnes veritates quiditatiuas, spectantes ve ad statum quiditatum mutuo inter se connexæ essent, vt constat. Quod, licet aliqui concedant, absurdum proculdubio est. Primò: quia præscindendo ab hac quæstione, irrationabile prorsus est, ponere omnes creaturas possibiles connexas mutuo quoad quiditatem; quando est certissimum tales non esse quoad existentiam. Certissimum namque est earum aliquas quoad existentiam potius esse oppositas, & aliquas solùm non mutuo connexas, & plerasque disparatè se habentes absque vllâ inter se connexionè, aut oppositione. Secundò: quia certum omnino videtur, intra statum quiditatum impossibilitatem impossibilium cum possibilitate possibilium connexam non esse; siquidem ex eo, quòd possibilia talia esse desinerent, non tolleretur contradictio, à qua impossibilia habent impossibilia esse, potius accresceret eis alia noua, qua magis impossibilia fierent. Igitur intra tale statum neque possibilia inter se sunt mutuo connexa. Præscindendo enim ab hac quæstione irrationabiliter dicitur, non omnes omnino veritates spectantes ad statum quiditatum esse connexas inter se, & nihilominus esse connexas eas omnes, quæ pertinent ad

creaturas possibiles. Tertiò: quia apud omnes est in confessò, conceptus genericos creaturarum possibilium cum conceptibus differentialibus, atque adeò cum specificis connexos non esse: ob id enim iuxta sententiam omnium à superiori ad inferius non bene arguitur, & si ab inferiori ad superius bene arguatur. Quod planè est contra Aduersariorum sententiam, iuxta quam veritates vtrorumque dictorum conceptuum mutuo inter se connexæ esse debent, vt pote & connexæ cum Deo, & terminantes connexionem ipsius Dei.

Propositio 4.

Deus nulla relationè intrinsecâ, ad huc non connexionis, refertur ad quidpiam à se distinctum realiter.

49 Quia, licet sit possibilis relatio non connexionis comparatione existentia termini, comparatione tamen quiditatis termini nullatenus possibilis est. Licet enim possit esse relatio respiciens suapte essentia terminum aliquem prout existentem, qui tamen à parte rei existens non sit, quæ proinde comparatione existentia talis termini erit relatio non connexionis. Non potest tamen esse relatio respiciens suapte essentia terminum, quoquo modo, qui non sit id, quod de suo quiditativè est; vt constat ex generali doctrina actuum tradita in Pharo Scient. disp. 8. quæst. 4. proposit. 2. Fieret enim, vt talis relatio suapte essentia respiceret talem terminum, vt supponitur, & simul non respiceret ipsum; quia ipse non esset id, quod est, sed vel aliud quidpiam, vel nihil. Unde manifestè concluditur, nullâ relatione intrinsecâ posse Deum respicere terminum aliquem realiter à se distinctum siue prout existentem, siue aliter quoquo modo, quæ non sit relatio connexionis comparatione quiditatis talis termini. Et consequenter, Deum nullâ relatione intrinsecâ, adhuc non connexionis, posse referrri ad quidpiam à se distinctum realiter: quia esset per illam connexus intrinsecè cum quiditate eius contra doctrinam stabilitam in præcedentibus propositionibus. Super est igitur, vt argumenta iam diluamus, quæ contra illas obijciuntur, aut etiam possunt obijci.

Diluuntur argumenta contraria.

50 Sit primum. De conceptu intrinseco Dei est esse substantiam liberam, seu libero arbitrio pollentem; & consequenter sine libero arbitrio nullatenus existere posse. Ergo substantia Dei cum creaturis possibilibus connexa est. Antecedens est certum. Consequentia probatur. Quia, sublata possibilitate creaturarum, libertas diuina constare nequit. Repugnat enim libertas actus primi, vbi repugnat actus secundus liber. Deus autem nequit habere actum secundum liberum, nisi circa obiectum contingens quale nullum esset, si creaturæ possibiles repugnarent. Hoc argumentum dumtaxat premere videtur eos, qui actus liberos Dei per aliud quod connotatum Deo extrinsecum, atque contingens complent. Apud nos verò, qui putamus, omnino esse Deo intrinsecos, per contingentiamque virtuales saluari eorum libertatem independentem à contingentia obiectorum, prout susè exponemus in tract. de Volunt. Dei, parum, aut nihil momenti habet. Nam casu, quòd omnes creaturæ impossibiles

ies essent; adhuc posset Deus liberè complacere in earum impossibilitate; liberèque nolle eas existere; alioque huiusmodi actus liberòs circa illas habere. Sed ne adstringamus solutionem nostræ opinionis, dici enim potest ad argumentum iuxta alteram connotantium, etsi Deus in eâ hypothesi, quod nulla creatura esset possibilis, non foret proximè liber ad eas amandâs; sicut neq̄ esset proximè potens ad eas producendas; quia ad eiusmodi potentias proximâs requiritur eorum possibilitas; manurum tamen liberum radicaliter, seu quantum est ex se; sicut & potentem eas causare. Quia semper esset verum Deum talis esse nature, ut si essent creaturæ possibilis, eas amare liberè, & producereque proximè posset. Quod solum spectat ad perfectionem intrinsecam liberi arbitrij, virtutisque causatiuæ Dei. Allæ enim denominationes semel extrinsecæ Deo sunt; & accessoria.

52 **Secundò obijcitur.** Deus suapte naturâ est verax, iustus, misericors, fidelis &c. Ergo essentialiter exposcit creaturâs possibilis, sine quibus hæc virtutes non haberet; quia non haberet potestatem ad earum actus exequendos. Respondet, ut nuper, casu, quod nulla creatura possibilis esset, fore, ut Deus nihilominus prædictas virtutes haberet quasi in radice, & quantum est ex se. Quo solum pacto sunt virtutes ei intrinsecæ. Quia nimirum talis naturâ maneret semper, ut si essent creaturæ possibilis, iam tùm absolute esset potens ad exercendum circa illas prædictarum virtutum actus. Quomodo autem etiam in eâ hypothesi haberet entitativè actus intellectus, & voluntatis ad tales virtutes spectantes, ex dictis circa propositionem secundam compertum est.

53 **Tertiò obijcitur.** Si Deus cum creaturis possibilibus connexus non est, non opus erit ad eum comprehendendum cognoscere creaturas possibilis. At hoc est falsum. Nam ex eo fieret, Beatos eas non cognoscentes comprehendere Deum; cuius nihil eos latet de perfectionibus intrinsecis. Quod tamen est absurdum. Ergo, Lewis obiectio. Primo; quia licet Deus non connectatur cum creaturis possibilibus, adhuc opus est, eas cognoscere, ut ille comprehendatur, supposito, quod iam sunt possibilis, ut constabit ex dicendis infra tract. 8. Secundò; quia, licet non esset necessarium cognoscere creaturas possibilis ad comprehendendum Deum, adhuc maneret ille profus incomprehensibilis respectu intellectus creati. Quia iuxta sententiam communem non quavis intuitio attingens, quidquid est in obiecto, est comprehensio eius, sed ea tantùm, quæ exæquat obiecti cognoscibilitatem, prout loco citato explicabitur.

53 **Quartò obijcitur.** Creaturæ possibilis sunt obiectum omnipotentia; Sed nulla potentia potest existere sine suo obiecto. Ergo omnipotentia sine creaturis possibilibus esse non potest. Confirmatur. Quia si, sublatis creaturis possibilibus, maneret adhuc omnipotentia, frustranea foret; cum non posset in eâ hypothesi reduci ad actum. Nec valet dicere, creaturas possibilis, non absolute, sed sub conditione, quod sint possibilis, esse obiectum omnipotentia; Inde enim fieret, saltem cum possibilitate conditionata creaturarum, connexam esse omnipotentiam. Quo relabimur in eadem incommoda, quæ, sublata connexione cum possibilitate absoluta, conamur vitare.

54 **Hemelman tit. 10. disp. 5. cap. 1. censet,** nullam potentiam sine suo obiecto primario existere posse; bene tamen sine secundario. Creaturas

autem possibilis respectu omnipotentia tantùm, esse obiectum secundarium. Primarium enim esse Verbum, & Spiritum sanctum, ad quorum productionis actum ira omnipotentia reducta est, ut ab illo in nulla hypothesi possit cessare. Quo fit, ut in darâ hypothesi frustranea non foret. Addit, fore etiam, ut tunc reducta esset ad actum productionis negationum omnium, quod impossibile, quia ratione negationis producibiles sunt. Non est locus modo refellendi doctrinam huius Doctoris, mihi quidem novam, & latè ab ipso propugnata tota disp. cit. Spectat id ad tract. de Trinit. ubi docetur ex sententia communi, omnipotentiam Dei communem toti Trinitati diversam esse à potentia notionibus, à quibus Verbum, & Spiritus sanctus procedunt. Quod autem addit de negationibus etiam falsum est; quia negationes nullatenus à Deo evitabiles, quales sunt negationes entium impossibilium, nullo sensu dici possunt causari à Deo, ut alibi ostendo.

55 **Respondeo ergo ad argumentum, negando** absolute minorem, scilicet, nullam potentiam posse existere sine suo obiecto, seu potius termino, sine actu; si sermo sit de potentia sumptâ, non pro denominatione actuali potentia, quæ à possibilitate actus desumitur, sed pro entitate, cui talis denominatio accrescit; qualiter in præfati loquimur de omnipotentia Dei. Huiusmodi enim entitas bene potest esse absoluta, non solum ab existentia actus, quæ potius, quàm possibilitas, est terminus eius, sed etiam à possibilitate ipsâ; maxime, quando eiusmodi entitas quoad vim actum est infinita, uti in Deo. Cuius subinde absoluta omnipotentia, seu virtus causandi, quidquid est possibile, frustranea non foret casu, quod nulla creatura possibilis esset; quia non est propter creaturas, ut illas causet; uti fortassis potentia creatæ sunt propter suos actus; sed propter ipsum Deum, ut eum perficiat. Summa enim perfectio est, habere vim producendi, quidquid est producibile, etiam pro tunc, quando supponitur non producibile; sicut habere vim cognoscendi, quidquid est cognoscibile, etiam pro tunc, quando supponitur non cognoscibile. Ex eo autem, quod Deus dicatur habere potentiam causandi creaturam possibilem, si fuerit possibilis, non bene inferatur, omnipotentiam Dei connecti cum possibilitate creaturæ conditionata. Nam eo modo loquendi duntaxat volumus, Deum talis esse naturæ, ut si creatura fuerit possibilis, potens erit absolute ad eam, causandam. Unde Deus non tam est dicendus actu iam potens causare aliquid, si fuerit possibile, quàm, talem habere virtutem, ut erit potens causare illud, si fuerit possibile, ita, ut conditio ex parte actus, sine potentia potius, quàm ex parte obiecti, seu termini potentia se habeat.

56 **Quintò obijcitur.** Deus suapte naturâ non potest non esse in omni loco, & in omni tempore; cum sit immensus, & æternus. Ergo est connexus cum omni spatio, & omni tempore imaginario. Sed spatium imaginarium nihil est aliud, quàm capacitas, & possibilitas extensionis quantitatiuæ; sicut tempus imaginatum est capacitas, seu possibilitas successione motus. Ergo Deus suapte naturâ cum possibilitate alicuius creaturæ connexus est. Respondeo, Deum ratione immensitatis, & æternitatis intrinsecæ tan-

tantum exposcere correspondere omni spatio, & tempori sibi extrinseco casu, quod tale spatium, & tempus sint, in quocunque demum consistat spatium, & tempus seu imaginarium, seu reale. Quemadmodum ratione omnipotentia intrinsece tantum exposcit, posse absolute creaturas producere casu, quod illæ sint possibiles. Ex quo patet, non magis ratione im-
mensitatis, & æternitatis, quam ratione omnipotentia, connecti eum cum aliqua creaturâ possibili.

57 Mitto hinc etiam, quod pro hoc argumento soluendo absque necessitate congerit Hemel-
man tit. 10. citato disput. 6. contendens assignare, etiam im-
mensitatis, & æternitatis Dei terminum primarium intra Deum ipsum, ita, ut spatium, & tempus imaginarium tantum sint termini secundarij relationis, quam ista attributa præferunt in suo conceptu. Quod ipsum contendit disput. 7. sequente circa attributa Dei negatiua. Vniuersaliter enim, quoties aliquod diuinum attributum relatè ad aliquem terminum seu postiuum, seu negatiuum distinctum realiter à Deo concipitur, & significatur, censet, & latissime contendit Hemelm. huiusmodi terminum secundarium dumtaxat esse, relationem autem ad illum veram esse, & realem; esse tamen eam dumtaxat habitualem, atque adeo prorsus inconnexam cum tali termino secundario, actualement vero respectu termini primarij, omninoque connexam cum illo; qui proinde non potest non esse aliquid intrinsecum Deo, à quo talis relatio sumat speciem, & perfectionem. Verum iam dixi supra num. 20. hanc, quam vocat Hemelm. relationem habitualement ad terminum secundarium, reuerà nihil differre à denominatione semiextrinseca, quam nos relatè ad talem terminum concipimus; cum tamen formalitas Dei, supra quam cadit, intrinsece ad ipsum terminum nullo modo sit relatæ ipsa. Ad aliquid autem Deo intrinsecum tanquam ad terminum primarium formalitas Dei cum tali intrinseco identificata realiter referri non potest, ut ex doctrinâ traditâ supra disput. 2. quæst. 5. constat. Nec semper per rationem nostram refertur, quoties refertur semiextrinsece ad terminum extrinsecum Deo, ut discurrunt per eiusmodi denominationes ipsi Deo semiextrinsecas competentem fiet. Ex quibus patet, quàm falsa, quàmque ex vnâ parte insufficientis, ex aliâ verò frustranea sit ad rem doctrinâ Hemelm.

58 Sexto obijciuntur ex Recentioribus, qui ponunt Deum connexam cum creaturis possibilibus ratione scientia, quam de illis habet. Actus, quo Deus cognoscit possibilitatem Petri, suapte natura est expressa representatio eius, eaque iudicativa, & omnino infallibilis. Ergo casu, quod talis possibilitas deficeret, non posset esse talis actus. Ergo connectitur cum illa. Hoc argumentum eadem vi retorquetur in actu, quo Deus cognoscit existentiam Ioannis, cuius illa eadem ratione est expressa representatio iudicativa, & infallibilis; & tamen certissimum est, Deum quoad entitatem ratione talis actus cum existentia contingente Ioannis connexam non esse. Respondeo ergo, actum scientia de possibilitate Petri perinde, atque actum scientia de existentia Ioannis, quoad denominationem quidem esse actualement, & infallibilem representationem sui obiecti, cum illoque, ut sic proinde

connexam esse. Secus quoad entitatem. Atque ita casu, quod obiectum deficeret, fore, ut deficeret denominatio, qua Deum cognoscentem illud modò denominat, nullatenus deficiente entitate Dei. Quomodò autem eiusmodi denominatio ad defectum tantum virtualem entitatis actus deficeret, per existentiamque virtualem supra formalem ipsius actus compleatur, supra num. 40. tetigimus, & infra in tractatibus de Scientia, & Voluntate Dei ex professo exponemus.

Hinc fit, ex hypothesi, quod possibilia 59 essent impossibilia, & impossibilia possibilia, fore, ut Deus cognosceret veritates obiectiuas, quas illa haberent in tali hypothesi, & modò non habent, per actus scientia, quos Deus habet modò quoad entitatem solum, & tunc insuper quoad denominationem haberet. Nec tales actus superflui in Deo putandi sunt; quod absolute sit impossibile, eos denominare Deum cognoscentem veritates, quæ in dictâ hypothesi cognoscibiles essent, & modò incognoscibiles sunt: quia potius sunt necessarij omnino ad plenitudinem infinitatis scientia Dei; ad quam spectat, quod sit ab intrinseco cognoscitiuus, non solum veritatum, quæ modò extant, sed etiam earum, quæ in quavis hypothesi quantumuis impossibili extarent. Quemadmodum ad plenitudinem infinitatis omnipotentia Dei spectat, quod sit ab intrinseco productiuus, non solum eorum, quæ modò producibilia sunt, sed etiam eorum, quæ in quavis hypothesi quantumuis impossibili producibilia forent iuxta ea, quæ dicebamus num. 32.

Denique obijci solent aliqui Patres cum 60 S. Thom. qui scientiam Dei cum creaturis connexam, ad illas ve relatam ponunt. Sed facile explicantur de scientia quoad denominationem; quo pacto absolute dicitur scientia faciens Deum scientem. Ut sic enim, utpote infallibilis, cum creaturis etiam futuris connexa est: tamen quoad entitatem præcisè ab illis, etiam ut possibilibus, absoluta sit, ut probauimus. Quomodò autem nihilominus Verbum diuinum, ex cognitione creaturarum possibilium, aut etiam futurarum possit procedere formaliter quatenus Verbum etiam earum est, in tract. de Trinit. exponitur.

Præter hæc, Recentiores illi commemorati 61 supra, qui tam impossibilitatem impossibilium, quam possibilitatem possibilium realiter identificatam ponunt cum Deo; eoque iure cum vtrâque ponunt Deum connexam, censentes nihilominus, eum cum nullo à se distincto connecti, ut supra notauimus; alijs quibusdam argumentis fidenter censent, se doctrinam nostram labefactare. Primum tale est. Deus essentialiter est distinctus à Petro, & à chymæra; talisque distinctio essentialiter habet maiorem amplitudinem quàm, si esset distinctio Dei à solâ chymæra. Sed non haberet, nisi Petrus esset distinctus à chymæra. Ergo essentialiter talis distinctio, & consequenter Deus, cui ea est essentialis, cum eo connectitur, quod Petrus sit distinctus à chymæra. Quod est, connecti cum eo, quod Petrus sit possibilis. Hoc argumentum, siquid probat, probat vtiq; contra arguentem, Deum essentialiter connecti cum aliquo distincto à se: siquidem, Petrum esse possibilem, præter possibilitatem identificatam cum Deo, inuoluit Petrum à Deo distinctum

ctum iuxta argumentum ipsum. Respondeo ad illud facile, distinctionem, qua Deus distinguitur à Petro, & à chymara, non ita esse essentialem, Deo, ut sit adequatè intrinseca ipsi; est namque semiextrinseca, utpote innuens in suo conceptu reali, sicut & alia quavis distinctio, omnes terminos, siue conceptos obiectiuos, qui per eam dicuntur mutuò distingui. Vnde Deus non est intrinsecè connexus cum tali distinctione; quia non est intrinsecè connexus cum conceptibus Petri, & chymarae inclusis in ipsa; tametsi ex suppositione talium conceptuum non possit non Deus distingui ab illis. Quo iure ex eadem suppositione potest Deo dici essentialis talis distinctio; secus verò absolute. Ex quo fit rursus, ut Deus nullatenus sit connexus intrinsecè cum eo, quòd Petrus à chymara distinctus sit; & si prædicta distinctio sine hoc stare non possit.

62 Secundum argumentum Recentiorum paulò claritùs, quàm ab ipsis formatum, tale esse potest. Deus intrinsecè est potens coexistere Petro, si Petrus existat; & impotens coexistere cuius chymarae, si ea existat. At hoc stare nequit, nisi Petrus distinctus sit ab omni chymara, atque adeò possibilis. Ergo Deus per prædicata sibi intrinseca infert, Petrum esse possibilem, atque adeò cum hoc, quod est, Petrum esse possibilem, intrinsecè connexus est. Quòd Deus intrinsecè sit potens coexistere Petro, si Petrus existat, ex intrinseca necessitate Dei ad existendum, & consequenter ad coexistendum, cuiuscunque existenti deducunt. Quòd autem Deus sit intrinsecè impotens coexistere cuius chymarae, si ea existat, inde probant: quia est intrinsecè impotens coexistere duobus contradictorijs, quæ secum fert quævis chymara. Si enim, inquam, Deus posset coexistere duobus contradictorijs, verbè gratia, luci, & carentiæ lucis, posset distingui realiter à se ipso. Quòd tamen ab intrinseco illi manifestè repugnat. Hoc autem secundum sequi ex primo, inde probant: quia, reductà ad actum, eà potentia, Deus simul coexistet luci, & carentiæ lucis: cumque existere carentiam lucis sit, nullo modo existere locem, coexistere Deum, carentiæ lucis, esset nullo modo coexistere Deum luci; cui aliàs ponitur coexistere. At omne nullo modo coexistens luci realiter est distinctum ab omni coexistente luci. Ergo Deus nullo modo coexistens luci à se ipso coexistente luci realiter distinctus esset. Vnde tandem concluditur, tam impotentem esse ab intrinseco Deum coexistere cuius chymarae, si ea existat; quàm impotens ab intrinseco est distingui à se ipso.

63 Hoc argumentum in multis peccat. Primo enim, si quid probat, probat contra suum Auctorem, sicut præcedens. Deum cum aliquo à se distincto connexum esse, nempe cum Petro incluso in eo, quòd est, Petrum esse possibilem. Secundo supponit falsò, esse prædicatum intrinsecum Deo hoc, quòd est, Deum esse potentem ad coexistendum Petro, si Petrus existat. Tale enim non est reuera, sed semiextrinsecum desumptum scilicet non à sola entitate Dei, sed insuper à possibilitate, aut etiam existentia Petri Deo extrinseca. Quo posito solum potest probari coniunctum ex utraque esse connexum cum Petri possibilitate; secus Dei entitatem. Tertio frustra conuincit non posse Deum coexistere duobus extremis contradictorijs ex hypothesi, quòd ambo existant, absque eo, quòd distinguatur à se ipso. Quam-

quam enim Deus absolute nequeat coexistere duobus contradictorijs, verbè gratia, luci, & carentiæ lucis; non quidem ex intrinseca sui repugnantia ad coexistendum illis; sed quia lux, & carentia lucis simul existere non possunt potestare absoiuta. At vero ex hypothesi, quòd lux, & carentia lucis simul existant, verissimè Deus absque vllà noua contradictione coexistet illis; quia ex tali hypothesi verum est, existere simul lucem, & carentiam lucis, (quantumuis retentà horum extremorum natura); atque adeò falsum, nullo modo existere lucem. Nam licet carentia lucis sit formalis exclusio lucis, proindeque ex vi existentia talis carentiæ lux non existat, aliunde tamen existit ex vi hypothesi. Efficiturque, ut simul sit verum, facta ipsa hypothesi, existere, & non existere lucem, existereque, & non existere carentiam lucis, existere etiam, & non existere ambo extrema; quæ omnia in idem recidunt. De quo videnda plura dicta in Pharo Scient. disput. 3. quæst. 4. & disput. 5. quæst. 5. proposit. 1. Hinc fit, ita esse verum, Deum sub eadem hypothesi coexistere carentiæ lucis, ut etiam verum sit, coexistere luci, & consequenter coexistere simul amobus extremis. Falsumque esse subinde, Deum nullo modo in tali casu coexistere luci eo ipso, quòd coexistit carentiæ lucis. Ex quo tandem patet, nullatenus sequi, quòd prætendebat argumentum, Deum in tali casu à se ipso distinctum esse; quantumuis absolute sit verum, omne nullo modo coexistens luci distingui ab omni coexistente luci. Deus quippe, ut vidimus, in tali casu non est aliquid nullo modo coexistens luci, sed aliquid simul & luci, & carentiæ lucis coexistens.

Vnde etiam constat, nullatenus fore in tali casu, ut Deus iudicans existere lucem aut falleretur, aut haberet cognitionem simul veram, & falsam; veram, quia existeret eius obiectum: & falsam; quia simul non existeret. Quòd est absurdum ab eisdem Recentioribus per aliud argumentum illatum. Sed constat, inquam, ex dictis, illud non sequi. Quia ad falsitatem iudicij de existentia lucis requiritur, quòd nullo modo existat lux. In casu autem dicto existeret lux ex vi hypothesi; tametsi etiam non existeret ex vi existentia carentiæ lucis; atque ita ex datà hypothesi utrumque extremum esset verum, & neutrum vllò modo falsum; verissimèque subinde citra omnem falsitatem esset utrumque iudicabile à Deo. Circa quòd videnda dicta locis citatis.

64 Tertium argumentum eorundem Recentiorum est. Deus ab intrinseco habet, posse, quantum est ex se, producere Petrum, & non chymaram. At hoc stare non potest sine eo, quòd Petrus non sit chymara. Ergo Deus ab intrinseco habet connecti cum eo, quòd Petrus distinctus sit à chymara. Quòd ipsum est, connecticum eo, quòd Petrus possibilis sit. Hoc argumentum imprimis apertius adhuc, quàm cetera, retorquetur in Aduersarios. Cum enim, distingui Petrum à chymara, includat in conceptu suo ipsum Petrum, & chymaram, ut est notissimum; connecti Deum intrinsecè cum hoc, quòd est, distingui Petrum à chymara, erit connecti Deum intrinsecè cum Petro, & chymara à se distinctis: dicentibus sæpe, atque docentibus Aduersarijs ipsis, Deum cum nullo alio à se distincto intrinsecè connexum esse,

esse, ut supra retulimus. Jam verò argumen-
tum fallax esse, vti & præcedentia duo, hanc
dubium mihi est. Radix fallaciæ eius in eo
stat, quod dum comparatur Deus ad Pe-
trum, & ad chymaram, supponunt arguen-
tes, habere Deum respectum aliquem intrinse-
cum circa Petrum, quem non habet circa chy-
maram. Quod si ita esset, rectè utique argu-
mentum probaret intentum, iuxta doctrinam à
nobis datam supra proposuit. 4. Sed nos negamus
ita esse. Quo totam eius fallaciam vno ictu præ-
cidimus.

66 Solutio ergo est, Deum eatenus dici pro-
ductivum, quantum est ex se, Petri, & non
chymaræ, quatenus eius naturæ est, ut à con-
iuncto sui, & Petri denominetur semiextrinse-
cè absolute potens Petrum producere; secus ab-
solute potens producere chymaram à coniu-
cto sui, & chymaræ. Quemadmodum calor
A. à coexistentiâ sui, & frigoris denominatur
semiextrinsecè dissimilis frigori, non vero item
à coexistentiâ sui, & caloris B. dissimilis ipsi ca-
lori B. Quo iure etiam dici potest, calorem A.
quantum est ex se, esse dissimilem frigori, &
non calori B; quin inde iure possit inferri, calo-
rem A. intrinsecè connexum esse cum hoc, quod
est, frigus distinguere à calore B. Quamquam
enim calorem A. esse dissimilem frigori, &
non calori B, stare non possit; quin frigus
à calore B. sit distinctus: quod fatemur. Hoc
tamen re ipsa aliud non est, quam coniunctum
ex calore A., & frigore non posse esse diuersum
à coniuncto ex calore A., & calore B., quin
calor B., & frigus inter se distinguantur. Quod
est verissimum. Secus, calorem A. connecti in-
trinsecè cum eâ distinctione. Est quippe æquè
ab illa absolutus, ac ab extremis per eam di-
stinctis, & cum eâ re ipsa identificatis, ut est
notissimum. Est enim sermo de denominatione
dissimilis absolute existente, proveniente-
que calori A. semiextrinsecè à frigore sibi coexi-
stente, & non à calore B. etiam sibi coexisten-
te, atque adeò importante distinctionem etiam,
existentem inter frigus, & calorem B. Et est
certissimum, tum distinctionem existentem in-
ter frigus, & calorem B. idem re ipsa esse cum
extremis distinctis, tum calorem A. intrinsecè
connexum non esse cum talibus extremis, & con-
sequenter nec cum eorum distinctione prout exi-
stentibus; quandoquidem sine illis potest existere,
ut constat.

67 Hinc ad rem nostram, Quotiescunque Deus
per comparationem ad Petrum diuersam fortitur
denominationem, quam per comparationem ad
chymaræ, qualiscunque demum ea sit, quantum-
uis addatur particula *quantum est ex se*, aut alia si-
milis, firmiter mente tenendum est, tales nomi-
nationes semiextrinsecas esse Deo: atque ita, licet
earum diuersitas essentialiter exposcat distinctio-
nem Petri à chymarâ, hanc tamen ab entitate diui-
nâ nullatenus exposci essentialiter: sed prorsus ipsi
accessoriam esse, sicut & extrema distincta: à qui-
bus etiam præcisè nascitur ipsa denominationum
diuersitas, non à diuersitate habitudinum, siue
respectuum intrinsecorum Deo, terminatorum-
que ad talia extrema. Quæ vniuersalissima regu-
lâ vno imperni dissecta sunt cuncta, quæ Recentio-
res congerunt pro argumenti faci confirmatione.

68 Et quidem, si forma eius fallax non esset,
per eam utique probaretur, nullam omnino de-
nominationem ad aliquo aggregato temporum,

siue fundamentorum desumptam dari posse, vbi
subiectum cum cæteris terminis intrinsecè non es-
set connexum quatenus connexum cum distinctio-
ne eorum ab ipsis met reipsa indistincta. Quod
quàm sit absurdum, & ex se patet, & in denomina-
tione commemorata, qua calor à frigore sibi coexi-
stente semiextrinsecè denominatur dissimilis, &
non ab altero calore etiam coexistente sibi, cer-
nere est.

69 Quartum argumentum ex eisdem Recentio-
ribus sumptum tale esse potest. Deus neque,
quatenus est ex se, est coniungibilis cum impossi-
bilitate Petri: quia esset, quatenus est ex se,
identificabilis cum scientiâ absolutâ de tali im-
possibilitate. Et hoc repugnat: quia neque,
quatenus est ex se, potest Deus identificari cum
aliquo absolute impossibili, qualis est talis scien-
tia. Igitur Deus cum possibilitate Petri connexus
est. Hic tangitur difficultas de constituto scien-
tiæ diuinæ. Respondeo vno verbo ex doctrinâ in
præcedentibus tactâ, tradendâque fusius suo loco,
Deum iam modo habere identificatam sibi enti-
tatem scientiæ, qua denominaretur cognoscens
impossibilitatem Petri casu, quod Petrus esset im-
possibilis: tamen modo ab ea talis non nomi-
netur: quia deest tale obiectum. Neque obstat,
huiusmodi denominationem absolute esse impos-
sibilem, quominus conditionatè sit verum, Deum
reuerâ, & necessariò habiturum illam in ea hypo-
thesi, quod Petrus reuerâ esset impossibilis.
Adde, hoc argumentum, sicut & præcedentia, in
Aduersarios ipsos venire retorquendum. Quod
hinc pro cæteris eorundem, quæ sequuntur no-
tatum esto.

70 Quinto enim sic arguunt. Deus ab intrin-
seco habet, posse exercere suas virtutes, ut ami-
citiâ, liberalitatem, fidelitatem, vindictam de
peccato, &c. necnon, posse elicere alia decreta sua
efficacia circa Petrum, & non circa chymaræ.
Quod stare non potest, nisi & Petrus distinctus
sit à chymarâ, & actus prædicti Dei circa Petrum
distincti etiam sint à similibus circa chymaræ,
eo ipso chymaricis. Hoc autem ipsum est, Pe-
trum, & actus prædictos Dei circa ipsum, nec-
non actum peccati in Petro punibilem possibiles
esse. Igitur Deus cum omnium horum possibili-
tate intrinsecè connexus est. Hoc argumentum,
eamdem trium priorum præcedentium formam,
inculcat, nonnihil variatâ materiâ. Respondeo
ad id, sicut ad illa, denominationem, quam
Deus modo habet potens exercere prædictos
actus circa Petrum, semiextrinsecam ipsi esse, ut
pote includentem in suo conceptu reali possibili-
tatem Petri, & talium actuum circa ipsum distin-
ctam realiter à Deo. Quæ possibilitate, quia
carent chymaræ, & actus similes circa illam,
ideo Deus modo non denominatur pariter potens
eos exercere: cum tamen talis naturæ sit, ut à con-
sortio possibilitatis chymaræ, & actuum circa
ipsam pariter denominaretur, si pariter essent
possibiles, ac Petrus, & actus circa ipsum possi-
biles sunt. Ex quibus patet, nihilo magis per
hoc argumentum, quàm per præcedentia, pro-
bati, Deum cum possibilitate possibilium, aut
impossibilitate impossibilium à se distinctorum
intrinsecè connexum esse.

71 Verum contra doctrinam nostram ex eadem
potest sic argui. Sitque argumentum sextum in
isto ordine. Omnipotentia Dei intrinsecè con-
nexa est cum hac veritate conditionata, *Si Petrus
fuerit possibilis, Deus erit absolute potens illum pro-
duce*.

duere; quia omnipotentia Dei intrinsecè est omnipotentia ab omni imbecillitate immunis; qualis non esset, si talis veritas deficeret, nempe, si supposita possibilitate Petri, Deus non esset absolute potens illum producere. Sed talis conditionata veritas aliquid importat realiter distinctum à Deo. Ergo, Hoc argumentum etiam est fallax, Nego antecedens. Cuius probatio solum arguit, omnipotentiam Dei talis esse naturæ, quæ, si purificetur conditio objecti propositi, cum eius conditionato semixtrinsecè connexa erit. Hoc autem aliud non est, quam fore in tali casu coniunctum ex omnipotentia Dei, & possibilitate Petri intrinsecè connexum cum eo, quod Deus sit absolute potens Petrum producere; quia hæc denominatio, & illud coniunctum sunt prorsus idem: coniunctum autem secum ipso intrinsecè connexum est; sed per distributionem accommodam, ut aiunt, scilicet omnipotentia secum, & possibilitas Petri secum, Unde, si ex suppositione talis coniuncti Deus non esset absolute potens Petrum prodeducere, (qui est casus defectus prædictæ veritatis conditionatæ), quod inde arguitur est, aut possibilitatem Petri non esse id, quod est, sed aliud quid impotens fieri, aut omnipotentiam non esse id, quod est, sed aliud quid imbecillius & limitatæ virtutis, Quod, convertendo, solum arguit connexionem intrinsecam possibilitatis Petri cum sua essentia, & omnipotentia cum sua; non cum aliquo alio distincto à se.

72

Ad eundem modum septimo loco aliud eorundem Recentiorum argumentum sic potest formari, Deus est intrinsecè connexus cum hac veritate conditionata, *Si existeret Petrus, cognosceretur à Deo existens sine contradictione*: alioquin veritas opposita posset cum Deo componi, nempe, exiturum Petrum sine contradictione, si existeret, & tamen id à Deo ignoratum iri; quod est absurdum. Sed prædicta veritas stare nequit absque eo, quod sit verum, exiturum Petrum sine contradictione, si existeret; quod ipsum est, eum esse possibilem: nam aliis cognitio, quam Deus sub datâ hypothesi haberet, posset esse falsa; quod repugnat. Igitur Deus mediâ prædictæ veritate cum possibilitate Petri, siue cum Petro ut possibili connexus est. Quo eodem pacto subinde cum cæteris rebus possibilibus connexus erit. Per eandemque arguendi formam venit probandum, Deum cum in numeris alijs veritatibus conditionatis à se realiter distinctis esse connexum intrinsecè, utpote ex quarum defectu arguitur aliqua imperfectio repugnans Deo. Tales sunt istæ, *Si Deus iudicaret, aut revelaret, Petrum existere, Petrus existeret; si Deus efficaciter decerneret existentiam Petri, Petrus existeret; si Petrus existit, à Deo ut à causâ existit; si peccatum existit, à Deo ut à causâ non existit; & cætera similes*. Etenim, si prima talium veritatum desisset, per positionem videlicet contradictionis, iudicium Dei sub datâ hypothesi esset falsum; similiterque Dei revelatio. Si secunda, decretum Dei efficaciter frustraretur. Si tertia, Deus non esset causa prima respectu Petri. Si quarta, Deus esset causa peccati, Quæ omnia manifestè repugnant Deo. Cæterum huiusmodi forma arguendi haud dubie fallax est, ut vidimus circa argumentum præcedens, quod sub illam cadit; eandemque proinde solutionem habent, quæcunque cadentia sub illam contra sententiam nostram opponi possunt. Ut illam exhibeam, prænoto, cognitionem, aut volitionem Dei de objecto Deo extrinsecè extrinsecam item impræsentiarum re-

putari quoad denominationem; quia ut sic vel est contingens, si obiectum est contingens, vel minus necessaria, quam Deus, si obiectum est necessarium; quicquid sit modo de illa quaestione, an actus divini intellectus, & voluntatis adæquate intrinseci Deo sint constituendi, vel tecus, Quo posito,

Dico, Deum cum nullâ conditionatarum, 73 veritatum, quæ sunt propositæ, aut similibus intrinsecè connexum esse. Incommoda autem, quæ sub earundem hypothesi ex earum defectu sequerentur contra divinam perfectionem, solum arguere; Deum absolute talis naturæ esse, ut si earum purificaretur conditio, ab huius consortio semixtrinsecè connexus esset tum ipsarum conditionato, Itaque Deus talis naturæ est, ut si adiungatur ei existentia Petri, quæ est obiectum cognoscibile, non possit non in eius cognitionem prodire; absolute tamen, & ab intrinsecè nec possit existentiam Petri, nec eius cognitionem. Similiter Deus talis naturæ est, ut si semel concipiat iudicium, aut proferat revelationem de existentia Petri, non possit non Petrus existere; absolute tamen, & ab intrinsecè, sicut cum existentia Petri connexus non est, ita neque cum iudicio, aut revelatione de illa. Pariterque est ratiocinandum de cæteris,

Sed dices, Deus de facto, & absolute, in 74 dependenterque à purificatione conditionum, prædictarum veritatum necessitatus est ad eas iudicandas, utpote quæ per iudicium absolutum, ex parte actus iam nunc iudicabiles sunt. Ergo Deus medio tali iudicio cum talibus conditionatis veritatibus intrinsecè, & absolute connexus est, Distinguo antecedens. Necessitatus est ad eas iudicandas necessitate intrinsecè nego antecedens, necessitate extrinsecè ei proveniente à consortio earundem veritatum; concedo, Et nego consequentiam. Itaque sicut ex suppositione tantum, quod detur hæc veritas absoluta Petrus existit, tenetur Deus illam cognoscere, tum illi coexistere, & cæteris, quæ necessariò ex illa sequuntur. Ita ex suppositione tantum, quod detur hæc veritas conditionata, *Si existeret Petrus, cognosceretur à Deo existens sine contradictione*, tenetur Deus illam cognoscere, & ei atque alijs ex illa sequentibus coexistere; pariterque dicendum de reliquis. A quibus omnibus nihilominus intrinsecè, & absolute absolutissimus est, Per quæ omnibus in argumento propositis planè videtur satisfactum. Ac demum hucusque omnibus etiam, quæ Recentiores sæpe citati concesserunt, acutè sane, sed, me quidem iudice, fallaciter.

Restat, ut argumentum diluamus, quod 75 multis ex Aduersarijs valde efficax visum est contra sententiam nostram; & est huiusmodi, Deus cum suis attributis necessariis intrinsecè est connexus tanquam cum suis passionibus seu logicis, seu metaphysicis; quemadmodum quævis alia essentia cum suis passionibus sibi necessariò annexis intrinsecè connexa est, ut constat. Sed multa huiusmodi attributorum pro formali dicunt negationem realiter distinctam, ab ipso Deo, ut esse vnicum, esse increatum, esse incorporeum, impeccabilem, inuisibilem, incomprehensibilem, &c. quæ proinde attributa negatiua dicuntur. Ergo Deus cum multis negationibus à se distinctis, non solum prout possibilibus, sed prout absolute existentibus est connexus intrinsecè. Quidni ergo cum creaturis

ris possibilibus, aut etiam cum alijs veritabilibus à se distinctis connexus erit? Quæ enim ex connexione cum creaturis possibilibus, aut cum alijs distinctis veritatibus deducuntur incommoda, potiori iure videntur deduci posse ex connexione cum eiusmodi negationibus. Recentiores, cum quibus in superioribus egimus, respondent, prædictas negationes, quæ omnes chymararum impossibilium sunt negationes, realiter esse idem cum Deo; nihil autem mirum, quod Deus intrinsecè secum ipso connexus sit; opinantur namque vniuersè, negationes omnes cum rebus identificari, quæ impedimento sunt rebus negatis, ne existant; vnamquamque enim rem per aliam oppositam sibi formaliter excludi, & negari; eoque iure per entitatem diuinam excludi formaliter omnem chymaram, vt per rem sibi oppositam. Cæterum, quam falsa sit doctrina hæc, abundè ostendimus in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3. Vbi statuimus, per negationes entium tam impossibilium, quam possibilium nullatenus poni quidpiam reale in rerum naturâ; sed potius auferri; tantum abest, vt illæ sint identificatæ cum rebus positivis. Quia tamen verum est nihilominus, à parte rei non existere chymaras impossibiles, sicut neque creaturas purè possibiles; (quæ negatiuæ veritates à parte rei non in positione, sed in remotione entium, seu possibilium, seu impossibilium consistunt, cum nulloque positivo ente subinde sunt identificatæ, tametsi à nobis ad instar entium positiuorum sæpe concipi soleant, prout latè exposuimus loco citato, & supra etiam disput. 2. quæst. 3. tetigimus); quod argumentum propositum intendit est, Deum, cum eis veritatibus negatiuis à se distinctis connexum intrinsecè esse, per quas remouentur chymaræ ipsi repugnantes, vt sunt alter Deus, peccatum proprium, creatio sui, corporeitas, comprehensio creata sui, &c. quas veritates negatiuas, seu negationes chymararum præferunt in suo conceptu attributa Dei negatiua commemorata.

76 Et confirmari argumentum potest primò. Quia Deus suapte naturâ, atque adeò ab intrinsecò est incompatibilis cum altero Deo, & cum peccato proprio, cum alijsque huiusmodi chymaræ, & consequenter eis oppositus. Sed omne extremum oppositum alteri cum huius contradictorio connexus est, vt constat. Ergo Deus ab intrinsecò connexus est cum negationibus alterius Dei, & peccati proprii, aliarumque huiusmodi chymararum.

77 Secundò confirmari potest. Quia, ex hypothese quod alter Deus existeret, deficeretque subinde negatio eius, necessariò non existeret, siue deficeret verus Deus. Ergo verus Deus intrinsecè connexus est cum negatione alterius Dei. Consequentia videtur euidens. Quia id dicitur intrinsecè connecti cum alio, quod sine eo esse non potest, adeò, vt ad defectum eius necessariò deficeret. Antecedens autem probatur: quæ titulo oppositionis, quam verus Deus habet cum altero Deo, hæc est bona consequentia, *Verus Deus existit. Ergo alter Deus non existit.* Ergo iuxta ritam, & certam regulam Logicorum à contradictorio consequentis ad contradictorium antecedentis hæc etiam erit bona consequentia, *Alter Deus existit. Ergo verus Deus non existit.* Ex hypothese ergo, quod alter Deus existeret, necessariò

non existeret verus Deus. Quod erat probandum. Tantumdemque est de negatione cuiusuis alterius chymaræ oppositæ, seu repugnantis Deo.

Tertiò confirmari potest. Quia Deus ita, 78 est ab intrinsecò infinite perfectus, & bonus, vt, si haberet aliquam imperfectionem, sine malitiam aut moralem, aut physicam, eo ipso non esset Deus. Ergo, si haberet peccatum, aut consortium alterius Dei, aut esset productus ab alio, aut comprehensibilis, aut corporeus, &c. eo ipso non esset Deus. Ergo quoad quiditatem, atque adeò etiam quoad existentiam intrinsecè connexus est cum negationibus harum, similiumque imperfectionum.

79 Sed, his omnibus non obstantibus, doctrina nostra firma persistit, vt ex eorum solutione patebit. Respondeo ad argumentum; Deum pro diuersitate attributorum sibi necessariò annexorum, quæ habet, diuersimodè connecti cum illis tanquam cum suis passionibus seu logicis, seu metaphysicis; (id quod & alijs essentis commune esse solet iuxta doctrinam vniuersalem passionum traditam in Pharo Scient. disput. 17. quæst. 18. & disput. 22. quæst. 2. & supra etiam disput. 3. quæst. 2. commemoratam). Nimirum cum attributis sibi intrinsecis intrinsecè connectitur Deus; hoc tamen aliud non est, quam secum ipso connecti, vt constat. Cum attributis vero semiextrinsecis, qualia sunt negatiua, de quibus argumentum agit, tantum connectitur semiextrinsecè, atque adeò ex suppositione alicuius extrinseci realiter distincti à se. Quod est, coniunctum ex Deo, & ex tali extrinsecò connecti cum attributo semiextrinsecò Dei, & consequenter cum eo connotato etiam extrinsecò, per quod illud in suo conceptu completur; quin Deus per se præcisè, atque adeò intrinsecè cum tali connotato extrinsecò connexus sit. Itaque supposita quiditate obiectiua alterius Dei chymarici, & peccati proprii, & aliarum imperfectionum sibi prorsus impossibilium, Deus verus optim. max. necessariò est oppositus alteri Deo chymarico, peccato proprio, & alijs eiusmodi imperfectionibus; & consequenter ex eadem suppositione, atque adeò semiextrinsecè necessariò est connexus cum negationibus alterius Dei, peccati proprii, & aliarum imperfectionum; quin per se præcisè, atque adeò intrinsecè sit connexus cum illis; vt neque cum ipsâ suppositione intrinsecè connexus est.

80 Ad primam confirmationem respondeo, Deum quidem suapte naturâ, & essentiâ oppositum esse alteri Deo, & peccato proprio, alijsque huiusmodi chymaræ sibi penitus repugnantibus, & consequenter connexum esse cum negationibus earum, qua ratione omne extremum alteri oppositum cum huius negatione connexus est. Quia tamen omnis oppositio denominatio est semiextrinseca comparatione vniuscuiusque ex extremis oppositis; atque ita connexio cuiusuis eorum cum negatione alterius oriunda ab ipsâ oppositione, siue fundata in ipsâ etiam est illi semiextrinseca, vt pote supponens, atque inuoluens in suo conceptu reali quiditates amborum extremorum oppositorum, prout statutum est in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 4. proposit. 3. ideo tam oppositio cum altero Deo, peccato proprio, & alijs eiusmodi chymaræ, quam connexio cum negationibus earum, quas Deus habet, ipsi sunt semiextrinsecæ. Cum talibusque sub-

subinde negationibus intrinsicè connexus non est, id quod inde etiam manifestè conspicitur; quia data hypothese, quod tales negationes deficerent, siue desinerent esse verae, non per positionem chymaricam, quas excludunt, sed per defectum veritatis obiectivae quiditativae chymaricarum ipsarum (nequit liquidem esse vera vlla negatio, nisi alicuius quiditatis in se conceptibilis, & verae obiectivae intra statum quiditativum negatiq[ue], iuxta dicta in Pharo Scienti, disput. 10, quast. 4 & disput. 11, quast. 2 & disput. 12, quast. 1, & 2, & disput. 13, quast. 1, & 2); data, inquam, tali hypothese, nihilominus existeret Deus, ut ex dictis hactenus constat. Quod tamen falsum esset, si Deus cum dictis negationibus intrinsicè connexus esset, ut etiam ex dictis est notum. Ita autem in casu talis hypothese existeret Deus proliis immunis à consortio alterius Dei, peccati proprii, & aliarum imperfectionum, ut istae immunitates reuera adequatè essent intrinsicè Deo; quia tunc non complerentur in conceptu suo, uti complentur modo, per aliquam veram negationem alterius Dei, peccati proprii, & aliarum imperfectionum. Vnde sequitur inferendum, modò, & de facto duplex genus immunitatum à praedictis imperfectionibus venire distinguendum in Deo. Aliae enim sunt adequatè intrinsicè Deo; consistuntque in ijs formalitatibus Dei ab ipso realiter indistinctis, quae correspondent negationibus veris talium imperfectionum. Aliae semiextrinsecè Deo, quae per ipsas negationes ut per extrinsecè connotata complentur in conceptibus suis, & haec posteriores sunt, quae per nomina attributorum negationum significantur; de quibus impraesentiarum agimus.

Iam ad secundam confirmationem respondeo, concedendo, ex hypothese, quod alter Deus chymaricus existeret, fore utique, ut non existeret verus Deus; uti de facto ideo non existit alter Deus chymaricus; quia verus Deus existit; proindeque indemnem hic etiam seruari regulam Logicorum de bonitate illationis à contradictorio consequentis ad contradictorium antecedentis, ex his tamen concessis non bene inferitur, Deum verum intrinsicè esse connexum cum negatione alterius chymarici; quia defectus Dei veri in data hypothese non sequeretur ex eo, quod deficeret aliquid, cum quo Deus verus intrinsicè connexus sit, sed ex eo, quod poneretur aliquid, cui Deus verus essentialiter oppositus est. Defectus quippe uniuscuiusque ex duobus capitibus nasci potest, nempe, vel quia deest aliquid, sine quo illud esse non potest, vel quia adest aliquid, cum quo illud esse non potest; ex quibus primum à secundo separabile est; in casuque hypothesis nostrae separaretur. Deesset enim verus Deus in casu existentiae Dei chymarici, praecise quia hic adefset, non quia deesset eius negatio; quandoquidem deficiente hac aliter, quam per illius positionem, firmus persisteret Deus, verus iuxta dicta num. praeced.

Hinc ad tertiam confirmationem respondeo pariter, concedendo, ex hypothese, quod Deus aliquam imperfectionem haberet aut moralem, aut physicam, fore utique, ut non esset Deus, & consequenter neque existeret. Non quidem quia in tali hypothese deesset aliquid à Deo distinctum, cum quo ipse intrinsicè connexus sit, sed quia poneretur aliquid destructivum essentiae ipsius. Casu enim quod aliquam imperfectionem haberet, oppositus illi non esset, & consequenter non

esset Deus; cum sic plane de essentia Dei, omni imperfectioni sibi propriae omnimodis oppositum esse.

Sed dicit aliquis contra doctrinam istam, primo, Deus, quod est infinite magis necessarius, quam quivis alius conceptus obiectivus, à nullo potest dependere quoad existentiam dependentis intrinsicè connexionis. Ergo eodem maioris necessitatis titulo ex nullius alterius conceptus hypothese sequetur, Deum ipsum non exiturum. Concesso antecedente; nego consequentiam propter discrimen, quod ad rem habent connexio, & oppositio. Esse enim connexionem intrinsicè extremum magis necessarium cum minus necessario prorsus repugnat, ut ex dictis in praecedentibus constat: at esse oppositum semiextrinsecè extremum magis necessarium minus necessario, nihil est quod prohibeat, ut etiam ex dictis est notum. Sicut ergo maior necessitas Dei non obstat, quominus essentialiter sit oppositus imperfectioni sibi impossibili; ita neque obstat, quominus ex tali imperfectionis hypothese sequatur ipsum non exiturum. (Alioquin, si id non sequeretur, non esset per suam essentiam tali imperfectioni oppositus, uti supponitur). Quantumvis maior necessitas Dei obstat, quominus intrinsicè sit connexus cum aliquo minus necessario; & consequenter, quod ex hypothese defectus huius sequatur, ipsum non exiturum titulo talis connexionis.

Secundò dicit aliquis, Inde rejecimus à Deo intrinsicè connexionem cum aliquo distincto à se; quia indigeret illo ad existendum; quod est imperfectio eius repugnans. Sed si verum est, Deum non exiturum ex hypothese, quod existeret aliqua eius imperfectio, sequitur Deum ad existendum indigere, quod talis imperfectio non existat. Igitur, ne Deo appingatur talis indigentia imperfectio; dicendum est, id non esse verum. Respondeo indigentiam absolutam alicuius à se distincti oriundam in Deo ex intrinsicè connexionem ipsius cum illo imperfectionem esse alienam ab ipso: secus indigentiam ex suppositione oriundam ex connexionem semiextrinsecè, qualem solam habet Deus cum negatione imperfectionis sibi impossibilis. Ut enim connexio haec non tam est Dei, quam coniunctio ex Deo, & ex quiditate talis imperfectionis iuxta superius dicta; ita etiam indigentia fundata in illa non tam est Dei, quam ipsius coniunctio. Nihil autem vetat coniunctum ex Deo, & ex alio quopiam indigere tertio aliquo, quo Deus solus absolute non indiget.

Ex quibus omnibus iam tandem apparet, quomodo Deus cum negationibus à se distinctis imperfectionum sibi repugnantium spectantibus ad aliqua ipsius negatiua attributa intrinsicè connexus non sit, prout praetendebat argumentum factum num. 75, cum suis confirmationibus; sed tantum semiextrinsecè.

Postremò contra doctrinam nostram obijci potest, Deus intrinsicè connectitur cum hac veritate *Negatio Dei est impossibilis*. Sed hac veritas distincta à Deo est. Ergo Deus cum aliquo à se distincto est connexus intrinsicè. Consequentia est legitima. Et minor est certa; quia negatio impossibilis Dei chymara quaedam, est impossibilis, ut constat. Estque certum, nullam chymaram impossibilem esse identificatam cum Deo. Maior autem ostenditur. Quia, si negatio Dei non esset impossibilis, Deus non esset

Disp. IV. De independentiâ Dei in essendo, &c. Quæst. III. 103

esset necessarius in existendo, atque adeo quiditas eius, & consequenter eius existentia deficeret, ut est notissimum. Respondeo, Deum intrinsecè connecti cum impossibilitate suæ negationis, ut pote quæ aliud non est reipsâ à suâ intrinsecâ necessitate, ut dicebamus disp. 3. n. 23. non verò connecti intrinsecè cum eâ veritate. *Negatio Dei est impossibilis*: quia hæc completur tam distam impossibilitatem indistinctam à Deo, tum negationem distinctam, quæ ratione negatio, & ens negatum inter se ut non ens, & ens distinguuntur. Vnde casu, quod ea veritas complexa deficeret defectu partis à Deo indistinctæ, nihil mirum, quod quiditas, & existentia Dei deficerent. Secus tamen foret, casu quod ea veritas deficeret defectu partis à Deo distinctæ, deficiente scilicet negatione Dei quoad suam quasi quiditatem; (veram enim quiditatem non habent negationes, ut sæpe noctuimus), ita videlicet, ut ea non esset negatio, siue remotio Dei. Ex quibus patet, solum probari argumento facto, Deum cum impossibilitate suæ negationis à suâ necessitate indistinctâ conexum intrinsecè esse, non item cum integrâ veritate prædictâ à Deo distinctâ suo modo tanquam includens ab inclusio. Quæ firma, & stabilis manet doctrina nostra in superioribus statuta.

QVAESTIO III.

Verum Deus aliquibus extremis à se distinctis oppositus sit. Et qua ratione.

87 **I**ngimus questionem hanc præcedenti; eo quod oppositio contraria connexioni est, & quamdam secum fert connexionem, qua quodvis ex extremis oppositis cum alterius contradictorio conexum est. Opposita autem uniuersè eorum extrema dicuntur, quorum vnum simul cum altero esse non potest. Vnde oppositio extremorum necessariò est mutua, & cuius eorum semper extrinsecâ. Omnisque ad contradictoriam inter ens, & suam negationem repertam, & ad contrariam repertam inter quolibet alia extrema reducenda venit. Et contradictoria quidem semper; contraria verò sæpe est metaphysicè omnem omnino excludens potentiam, qua simul esse possint extrema opposita. De qua solum in præsentibus habentibus est sermo, suppositis his imprimis, & alijs pluribus latius ad rem expostis, & demonstratis in Pharo Scienc. disput. 1. 2. quæst. 3. & 4. Nec non ijs omnibus, quæ de statibus entium in eadem Pharo Scienc. disput. 10. tradita sunt.

88 **P**ræterquæ suppono primò ut prorsus certum, Deum nulli earum veritatum, cum quibus de facto coniungitur, ad quemcumque statum illa pertineant oppositum esse: quia extrema opposita coniungi de facto non possunt; cum sit necesse deesse vnum, quando alterum adest. Vnde constat primò, Deum neque possibilitati possibilium, neque impossibilitati in possibilium, neque cæteris veritatibus ad ea vtraque pertinentibus intra statum quiditatum absolutum, & conditionatum, intra statumque existentialem conditionatum oppositum esse. Secundo constat, neque esse oppositum existentie absolutæ

quorumvis entium, aut negationum absolute existentium, neque viliis veritatibus ad ea vtraque spectantibus intra statum existentialem absolutum. In summa, Deus nulli obiecto vero potest esse oppositus quoad illud esse, secundum quod de facto est verum; vnde relinquitur, quod solum possit esse oppositus obiectis non veris, quoad illud esse, secundum quod de facto non sunt vera.

89 **S**uppono secundo etiam ut certum, Deum nulli enti, nullique negationi entis possibili posse esse oppositum quoad existentiam absolutam: quia omne ens, omnisque negatio, cuius existentia absoluta est Deus oppositus, eo ipso est chymara impossibilis: quia nequit absolute existere aut cum Deo, cum ipse opponatur, aut sine Deo, cum ipse nequeat deficere; & alius modus non est absolute existendi. Vnde relinquitur, solis chymaris impossibilibus seu positivis, seu negativis posse Deum oppositum esse quoad existentiam absolutam.

90 **S**uppono tertio etiam ut certum, Deum nulli puræ negationi entis esse oppositum quoad absolutam existentiam; præterquam vnice negationi chymaricæ sui. Quia, præter hanc, nulla pura negatio entis est chymara impossibilis; si quidem omnis fuit absolute existens (quæ ratione negationes existere dici possunt) ab æterno, & per totum conspici, in quo, præter vnum Deum, nullum absolute existit ens positivum, ut docet fides. Dico autem puræ: quia inmixtio ex negatione, & ente postiuo bene poterit esse chymaricæ. Et quidem, si alieni puræ negationi entis à se distincti esset Deus oppositus quoad existentiam absolutam, talis negatio necessariò deficeret per existentiam absolutam entis sibi contradictorij, ut constat. Aliquodque subinde ens positivum à Deo distinctum necessariò existeret absolute. Quod est absurdum contra rationem, & contra fidem. Porro negationi chymaricæ sui oppositione contradictoriâ opponitur Deus, ipsique soli opponitur contradictoriè: quia vnus entis vna solum negatio, atque adeo vnum solum extremum contradictoriè oppositum datur, ut constat ex doctrinâ traditâ in Pharo Scienc. disput. 9. quæst. 3. Quidquid in oppositum dicant nonnulli Recentiores.

91 **S**uppono quarto etiam ut certum, Ijs omnibus chymaris impossibilibus esse Deum oppositum quoad absolutam existentiam, quæ ex suo quiditativò conceptu imperfectiones sunt ipsius Dei vel morales, vel physice. Quia Deus ab omni propria imperfectione ita omnimodis necessariò est immunis, ut neque per earum aliquam infici, siue imperfectus reddi; neque cum earum aliqua compati, seu coexistere possit. Quod ipsum est, esse Deum oppositum illius absolute existentie. Hoc titulo opponitur Deus alteri Deo chymarico, peccato proprio, productioni sui ab alio ente, comprehensioni creatæ sui, cuius propriæ mutationi, & cæteris huiusmodi imperfectionibus. Quarum nulla potest esse pura negatio entis distincti à Deo, iuxta doctrinam stabilitam suppositione præcedente. Vnde patet omnem imperfectionem Dei excogitabilem puræ negationem alicuius attributi intrinseci Deo debere, necessariò esse, atque ita in vnice negationem chymaricam ipsius Dei debere quoque necessariò re ipsâ recidere.

His

92 His omnibus tanquam certis suppositis, examinandum superest primò. An Deus omnibus chymæis impossibilibus oppositus sit quo ad existentiam absolutam, Recentiores quidam, cum quibus egimus quæst. præcedent. affirmant: sed falso subnixi fundamento. Quia videlicet, si Deus coexisteret duobus extremis contradictonis, quæ secum fert necessariò omnis chymæra, sequitur, vt ipsi putant, Deum à se ipso distinguere, quod tamen ei repugnat. Verùm id nullatenus sequi ibi ostensum est contra ipsos n.63. Secundò superest examinandum, An Deus, vel omnibus, vel aliquibus chymæis oppositus sit quo ad earum quiditatem, seu absolutam, seu conditionatam, aut quoad earum existentiam, conditionatam.

Propositio 1.

93 Existimo, Deum non omnibus chymæis esse oppositum suapte naturà quoad existentiam absolutam.

Quia multæ sunt, quibus Deus, quatenus est ex parte suà, bene posset coexistere, si aliunde illis non repugnaret existentia absoluta, Tales enim imprimis sunt omnia coniuncta extremorum inuicem sibi contradicentium, quorum positium est creatura possibilis, v. g. coniunctum ex Petro, & ex sua negatione. Quia nihil cernitur ex parte Dei, propter quod ipse sit impotens ab intrinseco ad coexistendum hisce coniunctis, si aliunde non esset eis impossibilis existentia absoluta; siquidem extremorum contradictonis, ex quibus vnumquodque constat, cuiuslibet scorsim, ab altero potest Deus coexistere; & ex eo quòd ambobus simul coexisteret casu, quòd existerent ambo simul, nulla noua videtur ex parte Dei repugnantia sequi, præter eam, quam ipsa extrema inter se habent, & secum ferunt. Deinde tales etiam esse videntur omnes aliæ chymææ, quæ ex vnà parte aliunde, quam ex coniunctione cum Deo, habent esse impossibiles, ex alià verò nullam ex suo conceptu præferunt, aut inferunt, siue supponunt imperfectionem Dei. Quales haud dubiè sunt vnio extremorum inuicibilium, coniunctio extremorum metaphysicè contrariorum, & vniuersim omnis actus, ad quem est intrinsece impotens subiectum eius, vt cognitio oriunda à lapide, frige factio oriunda ab igne, receptio formæ in materia penitus incapaci, &c. Etenim, vt constat ex doctrinà traditâ quæst. præced. Deus virtutem habet absolutam, quantum est ex se, caulatiuam omnium chymæarum impossibilium, quæ causatæ nullam ipsi ex conceptu suo imperfectionem appingerent, pro casu, quòd illæ essent possibiles, atque adeò causabiles: talis autem virtus stare non potest; quin Deus sit itidem, quantum est ex se, potens ad coexistendum eisdem chymæis pro casu, quòd illæ absolute existerent. Quod ipsum est, Deum naturà suà nullatenus oppositum esse dictis chymæis quoad existentiam absolutam.

94 Et quidem, secluso titulo alicuius imperfectionis propriæ à consortio chymææ oriundæ, nullus alius videtur excogitabilis, cur Deus chymææ suapte naturà sit oppositus quoad existentiam absolutam. Vbi ergo nulla talis imperfectio ex coexistentiâ Dei cum chymæa apparuerit, nulla talis Dei oppositio cum chymæa asserenda est. Nec refert, extremum nullam diui-

nam imperfectionem inferens, in se, aut comparatione creaturæ quantumuis imperfectum, aut malum esse, quominus Deus de suo possit cum eo coniungi, eique subinde quoad existentiam absolutam non sit oppositus suà naturà: siquidem nihil imperfectius, & peius est, quam peccata, creaturarum grauissima; cum quibus nihilominus Deus de facto coniungitur, & eis coexistit; imò & ad actiones physicas eorum iuuando creaturas ipsas concurrat. Quidni ergo cuius chymææ nullam sibi imperfectionem propriam adferenti poterit de suo citra oppositionem coexistere; quantumuis ea sit aliàs imperfecta, & mala in se.

Propositio 2.

Deus nulli chymææ est verè formaliter oppositus quoad quiditatem eius factam aut absolutam, aut conditionatam. Equiualeuter verò ijs tantum censetur opponi, quæ sibi imperfectionem aliquam appingunt quoquo modo.

Loquor de quiditate chymææ factæ. Nam verè quiditati chymææ Deum non esse oppositum, siquidem de facto cum ea coniungitur, tanquam profus certum statuissemus suppositione prima. Suppono autem pro intelligentia & probatione propositionis ex doctrinà vniuersali traditâ in Pharo Scient. disp. 10. quæst. 4. & disp. 11. quæst. 2. duplex esse genus chymæarum alterum earum, quæ tam à cognoscentibus per species proprias, quam à cognoscentibus per alienas conceptibiles sunt; alterum earum, quæ tantum à cognoscentibus per species alienas sunt conceptibiles. Et priores quidem veras quiditates habere intra statum quiditatum tam conditionatarum, quam absolutarum. Posteriores verò non item; sed profus esse fictitias sumptas formaliter; tamen per quamdam æquiualeutiam sæpe veritatem præferant assumptam ab alijs obiectis aut possibilibus, aut impossibilibus veram quiditatem habentibus, quibus æquiualent, vel quæ supponunt. Omnis autem fictio quiditatis tandem reducitur ad identitatem fictitiarum extremorum in se distinctorum, aut ad distinctionem fictitiarum extremorum in se identificatorum. Recognoscatur hæc doctrina latius exposita locis citatis. Ex qua colligitur imprimis, præsentem propositionem solum posse locum habere in chymæis secundi generis.

Deinde probatur quoad primam partem. 96 Quia oppositio formalis, & vera extremorum positiuorum (de qua in præsentem sermo est) solum potest inueniri inter extrema habentia quiditatem veram, vt constat; alioquin non esset vera oppositio; siquidem aliud non est oppositio ab ipsis extremis oppositis, Vnde vera oppositio extremorum quoad eorum quiditatem esse non potest, sed tantum quoad eorum existentiam: quia non possunt illa quoad quiditatem esse incompatibilia; cum non possint non esse ambo simul id, quod de suo quiditatiuè sunt. Liquer igitur, Deum nulli chymææ esse verè, & formaliter oppositum quoad eius factam quiditatem. Quæ est prima pars propositionis.

97 Secunda autem pars per exempla ostendenda est. Quia identitas ficta, qua à nobis Deus concipi potest identificatus cum lapide, & distinctio ficta, qua à nobis concipi potest essentia diuina distinct-

distincta à suis intrinsicis attributis, imperfectiones præ se ferunt alienas à Deo. Iure ergo per quamdam æquivalentiam censendus est Deus illis oppositus quoad earum ficticiam quiditatem. Qualiter non est censendus opponi identitati fictitiæ hominis cum equo, & distinctiõni fictitiæ rationalitatis à risibilitate; quia istæ fictitiæ quiditates nullam Dei imperfectionem præ se ferunt; nec alius adest titulus, cur Deus illis oppositus sit censendus iuxta dicta proposit. 1.

Propositio 3.

98 Deus illis chymæris est oppositus naturâ suâ quoad earum existentiam conditionatam, quæ prout conditione existentes aliquam Deo imperfectionem adferrent. Cæteris vero secus.

Quia Deus omni propriæ imperfectioni est oppositus naturâ suâ. Cæteris autem quibusvis extremis nullam sibi imperfectionem adferentibus de suo oppositus non est, ut constat ex doctrinâ statutâ proposit. 1. Sic Deus huic obiecto conditionato suâ naturâ oppositus est, *Si Deus mihi promitteret divitias, non flaret promissis.* Fallumque subinde illud est, & chymæricum ab oppositione, quam Deus habet cum existentia conditionatâ eius, utpote inferente magnam imperfectionem ipsius. Huic verò obiecto Deus non est suâ naturâ oppositus, *Si frigus existeret, calefaceret.* Quia, licet illud falsum sit, & chymæricum ab oppositione, quam frigus habet cum productione caloris à se ipso oriundâ, eius tamen conditionata existentia casu, quod daretur, nullam imperfectionem Dei secum ferret. Et in cæteris pariter.

99 Quomodo autem cum negationibus earum chymærarum, quibus Deus aliquo ex prædictis modis oppositus est, non sit Deus connexus connectione prorsus intrinsicâ; sed tantum semiextrinsecâ, Proindeque ex eiusmodi oppositione nulla arguatur in Deo intrinsicæ connexio cum aliquo distincto à se, quæst. præced. circa finem expositum est.

QVÆSTIO IV.

Vivum cætera cuncta distincta Deo, aut eorum aliqua intrinsicè sunt connexa cum ipso quoad suam aut extrinsecam, aut quiditativam existentiam. Et qua ratione.

100 Quæstio hæc correlativa est secundæ. Ob id eam adiungo.

Propositio 1.

101 Omnis creatura possibilis quoad existentiam absolutam intrinsicè est connexa cum Deo.

Propositio est certè apud omnes. Probatur primò: quia nulla creatura potest existere sine Deo dante illi existentiam tum immediatè aut per se solùm, aut simul tum causâ creatâ, tum etiam mediatè, quando creatura sit à causâ crea-

tâ, quatenus à Deo ut primâ causâ omnis alia causa procedit proximè, vel remotè. Secundò: quia ex hypothesi, quòd Deus deficeret, manifestè nulla creatura absolutè existeret; nam sine Deo, ut dictum est, existere nequit. Quòd ipsum est, omnem creaturam intrinsicè connecti cum Deo quoad existentiam absolutam. Quomodo autem ratione huius connexionis ex creaturis existentibus veniat Deus cognoscendus tantum ut vnus, non verò ut trinus; tamen si connexio sit cum Deo, prout est à parte rei; alterius est considerationis. De qua suo loco.

Modò ex propositionis doctrinâ inferitur, multò potiori iure esse intrinsicè cum Deo connexum quoad existentiam absolutam omnem actum cognitionis, atque volitionis divinæ prout denominantem Deum aut cognoscentem, aut volentem; in quocunque demum consistat talis denominatio. De quo nullum est dubium.

Propositio 2.

103 Omnis creatura possibilis etiam quoad quiditatem est cum Deo connexa intrinsicè.

Hæc propositio conformis est communi Theologorum, ac Philosophorum consensui. Ei tamen se se opponunt Recentiores quidam, putantes, creaturas possibles quoad possibilitatem non intrinsicè, sed semiextrinsecè dumtaxat connecti cum Deo. Philosophantur namque de possibilitate creaturarum, ut nos de Dei potentiâ ad eas cauendas quæst. 2. philosophati sumus. Atque ita dicunt, uti Deus à quiditate creaturæ prout immuni à contradictione semiextrinsecè denominatur potens eam causare, ita ipsam creaturam à Deo prout habente virtutem ipsius causatiuam semiextrinsecè denominari possibilem, seu potentem existere. Unde inferunt, sicut Deus à quiditate creaturæ absolutus est, ita quiditatem creaturæ à Deo ipso absolutam esse. Cæterum illatio hæc bona non est, dato quod antecedens sit verum; de quo postmodum. Quia bene stare potest, denominationem possibilis in creatura semiextrinsecè desumi à Deo, & nihilominus quiditatem creaturæ intrinsicè connecti cum Deo, quemadmodum connectitur creaturæ existentia; tamen si hæc semiextrinsecè à Deo denominetur ipsi dissimilis.

104 Probatur ergo propositio ex doctrinâ demonstratâ in Phæto Scient. disput. 14. quæst. 4. proposit. 17. ubi ostensum est, omnem actum, & consequenter omnem respectum, seu relationem ex suo conceptu quiditativo cum quiditate sui subiecti, & sui termini connexam esse. Quia scilicet eo ipso, quod omnis relatio ex suo conceptu quiditativo sit relatio talis subiecti ad talem terminum præ alijs; neque hoc stare possit, quin tale subiectum, talisque terminus sint id ipsum, quod de suo sunt cum distinctione ab alijs; (nam aliàs & esset relatio ad ea extrema, ut ponitur, & non ad ea; quod est chymæricum); consequens est, ut omnis relatio essentialiter exposcat, ut tale subiectum, talisque terminus id ipsum sint, quod sunt, non aliud. Quod est, quiditatem omnis relationis cum quiditate sui subiecti, & sui termini intrinsicè connexam esse;

O Cam

Cum igitur omnis creatura prout absolutè existens intrinsecè sit connexa cum Deo, ut proposuit. 1. statum est: & consequenter entitati, sine identicè, atque adeò quidditati quædam relatio connexionis sit ad Deum ut ad terminum: necesse plane est, ut omnis creatura quoad quidditatem intrinsecè sit connexa cum quidditate Dei, subindeque & cum Dei existentia, cum qua ipsa Dei quidditas connexa est: atque ita cum Deo absolutè, ut propositio nostra fert.

105 Ex qua doctrinà vniuersaliter infertur, omnem creaturam connexam intrinsecè cum alià quoad suam absolutam existentiam, eo ipso esse quoque connexam intrinsecè quoad suam quidditatem cum quidditate illius. Hoc enim secundum ex illo primo sequitur necessariò.

106 Sed dicit aliquis. Multa extrema sunt inter se opposita quoad existentiam, quæ non sunt inter se opposita quoad quidditatem, atque adeò ex oppositione extremorum quoad existentiam oppositio eorundem quoad quidditatem non sequitur, ut est notissimum. Igitur neque ex connectione extremorum quoad existentiam sequitur eorundem connexio quoad quidditatem. Concesso antecedente; negatur consequentia. Quia ex connectione extremorum quoad existentiam, non quia connexio, sed quia quædam relatio est, infertur connexio eorundem quoad quidditatem iuxta dicta. Cumque oppositio quædam etiam relatio sit, ex eà quidem quoad existentiam connexio potius, quam oppositio, quoad quidditatem eorundem extremorum inferenda venit. Sed cum discrimine. Nam connexio quoad existentiam, utpote relatio intrinseca extremo connexo, ut supponimus, intrinsecam connexionem eiusdem quoad quidditatem cum quidditate alterius infert: oppositio verò quoad existentiam, utpote relatio semiextrinseca extremo opposito, qualis est semper, ut sæpe diximus, semiextrinsecam pariter infert connexionem eiusdem quoad quidditatem cum quidditate alterius.

107 Iam verò determinandum superest, vtrum possibilitas, siue denominatio possibilis in creaturâ sit ipsi penitus intrinseca, vel semiextrinseca desumpta ab entitate Dei. Dico, duplicem distinguî communiter possibilitatem creaturæ. Aliam primariam, seu radicalem, seu remotam consistentem in ipsâ quidditate creaturæ prout immuni à contradictione; & hæc intrinseca creaturæ est, eamdemque subinde connexionem intrinsecam habet cum Deo, quam habet quidditas creaturæ, cum qua re ipsa est prorsus idem. Aliam secundariam, seu proximam; & hæc semiextrinseca desumitur ab entitate Dei prout compote creaturam causate, semiextrinsecèque subinde connexa est cum ipso Deo. De quo plura in Pharo Scient. disput. 1. 1. quæst. 1.

108 Denique ex doctrinâ propositionis datæ infertur omnem adum cognitionis, atque etiam volitionis diuinæ prout denominantem Deum, aut cognoscentem, aut volentem, in quocumque demum consistat talis denominatio, intrinsecè pariter connecti cum ipso Deo quoad quidditatem, imo multo potiori iure, quam connectuntur creaturæ.

De quo, suppositis di-
cis, nullum pos-
test esse du-
bium.

Propositio 3.

109 Nulla pura negatio entis seu possibilis, seu impossibilis quoad existentiam absolutam, (qualem negatio pura potest habere iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3.) aut quoad possibilitatem est intrinsecè connexa cum Deo.

Hæc propositio mihi est certissima; tamen necessario aduersetur eis Recentioribus, qui putant, negationem consistere in positio impedimento entis negati; quandoquidem omne huiusmodi impedimentum nequit non esse connexum intrinsecè cum Deo quoad existentiam absolutam iuxta proposit. 1. Cæterum, quàm falsa sit istorum Recentiorum doctrina, latè monstratum est in dictâ Pharo Scient. loco cit. Ex probationeque insuper huius propositionis patebit amplius.

Probatur autem primò. Quia ex hypothesi, quòd Deus deficeret, nulla pura negatio entis deficeret: quinimo tunc omnis existeret necessariò, & consequenter esset possibilis: quia in tali hypothesi omne ens per locum intrinsecum impossibile esset, & consequenter necessariò deficiens, seu non existens, ut est notissimum. Ergo nec quoad existentiam absolutam, nec quoad possibilitatem est vlla pura negatio entis intrinsecè connexa cum Deo.

112 Secundò. Quia si aliqua pura negatio entis intrinsecè esset cum Deo connexa, negatio Dei similiter esset connexa cum tali ente, propter vniuersam connexionem contradictoriorum demonstratam in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 4. proposit. 7. Beneque subinde inferretur per locum intrinsecum ex negatione Dei existentia talis entis. Quòd est absurdum. Cum ex negatione Dei potius per locum intrinsecum inferatur negatio omnis entis.

113 Tertiò. Quia pura negatio, ut existat, nullâ indiget causâ sui; cum sit mera non existentia entis, nullaque causa sit requisita ad hoc, ut ens non existat, ut est notissimum. Igitur negatio, ut existat, non indiget Deo ut causâ requisita sui, quemadmodum indiget creaturâ. At alius titulus, cur eo indigeat, excogitabilis non est. Igitur nullatenus cum Deo est connexa quoad existentiam; atque adeò, nec quoad possibilitatem.

114 Quartò. Quia nulla pura negatio entis est connexa quoad existentiam absolutam cum aliquo ente distincto à Deo prout absolutè existente; siquidem omnis pura negatio absque omni ente distincto à Deo absolutè existente extitit ab æterno, prout fides docet. Igitur neque vlla pura negatio cum Deo prout existente connexa est. Quia nullus apparet titulus, cur negatio ab omni alio ente prout existente absoluta cum solo Deo prout existente connexa sit. Quòd si cum existentia Dei nulla negatio connexa est, nec cum ipsius quidditate connexa erit; quia esset contra suppositiorum connexionem, mediatè cum existentia, cum qua Dei quidditas connexa est.

Propositio 4.

114 Multæ sunt chymæ impossibiles ex suo conceptu obiectiuo cum Deo connexæ tam quoad existentiam, quam quoad quiditatem. Et multæ quæ quoad neutram sunt connexæ cum Deo. Nulla tamen est ita cum Deo quoad suam impossibilitatem connexa, ut casu, quod Deus deficeret redderetur possibilis.

Prima pars propositionis cernitur in ijs chymæ impossibilibus, quæ in suo conceptu obiectiuo in uolunt prædicatum creaturæ siue entis oriundi à Deo, qua ratione à Deo ipso oriundæ sunt creaturæ possibiles. A tali enim prædicato nequeunt chymæ illud habentes non esse cum Deo connexæ æquæ, ac ab eodem sunt connexæ creaturæ possibiles. Has autem esse ab illo cum Deo connexas quoad existentiam, & quo ad quiditatem proposit. 1. & 2. statutum est.

115 Secunda autem pars propositionis in illis cernitur, quæ in suo conceptu obiectiuo neque prædicatum prædicatum, neque aliud connectens ipsas cum Deo habent: quia ex conceptu suo aut sunt entia à se, aut ab alijs distinctis à Deo nullam similiter habentibus cum ipso Deo connexionem. Quod autem utriusque dicti generis sint multæ, ino infinitæ chymæ conceptibiles, atque adeo tales habentes conceptus obiectiuos, indubitabile sanè est.

116 Denique tertia pars propositionis inde constat: quia ex hypothese, quod Deus deficeret, per locum intrinsecam sequitur, nihil fore possibile, atque adeo vel ea etiam omnia, quæ modò sunt possibilia, impossibilia fore. Ergo nulla chymæ potest modò ita à Deo quoad suam impossibilitatem pendere, ut casu, quod Deus deficeret, redderetur possibilis.

117 Vnde inferes primò; quam impossibilitatem fortirentur ea, quæ modò sunt possibilia, & connexa cum Deo, ex hypothese, quod Deus deficeret; eandem in eadem hypothese fortitura fore supra impossibilitatem, quam modò habent, ea, quæ modò sunt impossibilia, & connexa cum Deo: tantum abest, ut possibilia redderentur: retinerent enim in dictâ hypothese totam repugnantiam, quam modò habent, & in super illam, quæ ex hypothese defectus Dei eis proueniret: quia retinerent essentiam, quam modò habent cum omnibus ipsi annexis contradictionibus, & simul cum nouâ contradictione illam non retinerent. Essentiæ quippe quorumuis conceptuum obiectiuorum ob necessitatem, quam habent, in nullâ hypothese, quantumuis ipsis oppositâ, amitterentur simpliciter; sed licet, quantum est ex vi hypothese,

amitterentur, ex vi tamen propriæ necessitatis simul retinerentur. Tantumdemque est de cæteris, quæ annectuntur essentijs cum metaphysicâ necessitate, de alijsque, quæ quoquo modo sunt metaphysicè necessaria. Ob id ex quavis hypothese oppositâ metaphysicè cuius conceptui metaphysicè necessario implicatio contradictionis sequitur, chymæque sobinde aliqua resultat impossibilis.

119 Quod si impossibilitas impossibilium connexorum cum Deo retineretur in hypothese, quod Deus deficeret, potiore utique iure retineretur impossibilitas impossibilium non connexorum, ut satis ex se est notum: cum hoc tamen discrimine, quod prima simul amitteretur ex vi talis hypothese; secunda verò secus.

120 Secundo inferes; quam malè Recentiores, cum quibus egimus supra q. 2. censeant, impossibilitatem necessariam eorum, quæ modò impossibilia sunt, realiter esse indistinctam ab entitate Dei; quasi à solâ necessitate Dei ab ipso Deo indistinctâ possint euadere necessaria, quæcumque necessaria sunt, etiam quoad quiditatem. Constat enim ex dictis, eandem impossibilitatem necessariam, quam modò habent impossibilia non connexa cum Deo, omnimodis permanfuram in hypothese, quod Deus non esset. Impossibilitatem autem impossibilium connexorum cum Deo, & si ex vitalis hypothese deficeret, permanfuram nihilominus simul ex vi essentiæ eorum unâ cum aliâ impossibilitate eis accrescente ex defectu Dei. Quæ omnia argumento sunt manifesto, hæc omnes impossibilitates impossibilium realiter esse distinctas ab entitate Dei: propriamque habere necessitatem quiditatuam diuersam à Dei necessitate. De quo plura sunt scripta in Pharo Scient. disp. 10. & 11. Quæ ad rem poterunt recognosci.

121 Et hæc quidem dicta sunt hætenus in præfenti quæst. de connexionem, quam cætera cuncta habent, aut non habent cum Deo quoad suam existentiam, & quiditatem absolutam. Ex quibus facile erit unicuique, colligere, quæ illa habeant, aut non habeant quoad suam existentiam, & quiditatem conditionatam. In quo colligendo nobis modò non oportet morari.

122 Hic videbatur adijcienda pro complemento doctrinæ quæstio correlatiua tertiæ de oppositione, quam cum Deo habent, aut non habent cætera cuncta à Deo distincta. Verùm, quia omnis oppositio extremorum necessariò est mutua, ut demonstratum est in Pharo Scient. disp. 14. quæst. 4. proposit. 5. eo ipso, quod dictâ quæst. 3. determinatum est, quibusnam à se distinctis est Deus oppositus, & quibusnam non; consequenter manet determinatum, quænam distinctorum à Deo sint ipsi opposita, & quænam non. Cessatque proinde necessitas adijciendi dictam quæstionem.